

Súd: Okresný súd Vranov n/T
Spisová značka: 9C/25/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8812203604
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 06. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ružena Vašková
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2014:8812203604.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou samosudkyňou JUDr. Ruženou Vaškovou v právnej veci žalobkyne: L. U., A.. XX.X.XXXX, W. Q. A. S., X. E. XX/XX, zast. G.. F. U., A.. X.XX.XXXX, W. Q. A. S., X. E. XX/XX proti žalovaným: 1. Sociálna poisťovňa, ul. 29. augusta 8 - 10, 813 63 Bratislava, IČO: 30 807 484, 2. RAVIL s.r.o., Lermontovova 18, 811 05 Bratislava, IČO: 36 790 869, o ochranu osobnosti, takto

r o z h o d o l :

Právo L. U.Č. na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním údajov o svojej osobe podľa Článku 19 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom Sociálnej poisťovne bolo p o r u š e n é.

Právo L. U. na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním údajov o svojej osobe podľa Článku 19 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom spoločnosti RAVIL s.r.o. Bratislava bolo p o r u š e n é.

Právo L. U. na ochranu pred iným zneužívaním údajov o svojej osobe podľa Článku 19 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom Sociálnej poisťovne bolo p o r u š e n é.

Právo L. U. na ochranu pred iným zneužívaním údajov o svojej osobe podľa Článku 19 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom spoločnosti RAVIL s.r.o. Bratislava bolo p o r u š e n é.

O trovách konania súd rozhodne až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobkyňa sa pôvodne podanou žalobou domáhala, aby súd rozhodol, že jej právo na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním údajov o jej osobe podľa čl. 19 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom žalovanej v 1. rade bolo porušené, že právo žalobkyne na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním údajov o jej osobe podľa čl. 19 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom žalovanej v 2. rade bolo porušené, že právo žalobkyne na ochranu pred iným zneužívaním údajov o jej osobe podľa čl. 19 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom žalovanej v 1. rade bolo porušené, že právo žalobkyne na ochranu pred iným zneužívaním údajov o jej osobe podľa čl. 19 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom žalovanej v 2. rade bolo porušené. Zároveň žiadala priznať primerané finančné zadostučinenie vo výške 46.471,49 eur, ktoré je povinná vyplatiť žalobkyni žalovaná v 1. rade ako aj žalovaná v 2. rade do troch dní od právoplatnosti rozsudku a taktiež priznať žalobkyni a G.. F. U. náhradu spôsobenej škody vo výške 3.983,27 eur, ktorú sú žalovaná v 1. rade a žalovaná v 2. rade povinné uhradiť do troch dní od právoplatnosti rozsudku a nahradiť trovy súdneho konania a vzniknuté trovy právneho zastúpenia.

Konanie bolo pôvodne vedené pod sp. zn. 9C 149/2010. Uznesením č.k. 9C 149/2010-182 zo dňa 30.1.2012 súd konanie pokiaľ sa týka žaloby žalobkyne v časti, ktorým žalobkyni priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 46.471,49 eur, ktoré je žalovaná v 1. rade povinná vyplatiť žalobkyni do troch dní od právoplatnosti rozsudku, ktorým žalobkyni priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 46.471,49 eur, ktoré je žalovaná v 2. rade povinná vyplatiť žalobkyni do troch dní od právoplatnosti rozsudku a ktorým žalobkyni a G.. F. U. priznáva náhradu spôsobenej škody vo výške 3.983,27 eur, ktorú sú žalované povinné uhradiť do troch dní od právoplatnosti rozsudku zastavil a čo do zvyšku žalobu žalobkyne vylúčil na samostatné konanie, v ktorom konaní bude rozhodnuté aj o trovách tohto konania.

Následne doručila súdu aj úplné znenie žaloby ku dňu 3.8.2011, ktorou žiada rozhodnúť, že jej právo na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním údajov o jej osobe podľa čl. 19 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom žalovanej v 1. rade bolo porušené, že právo žalobkyne na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním údajov o jej osobe podľa čl. 19 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom žalovanej v 2. rade bolo porušené, že právo žalobkyne na ochranu pred iným zneužívaním údajov o jej osobe podľa čl. 19 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom žalovanej v 1. rade bolo porušené, že jej právo na ochranu pred iným zneužívaním údajov o jej osobe podľa čl. 19 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom žalovanej v 2. rade bolo porušené a žiadala priznať náhradu trov konania. Konanie v tejto vylúčenej veci a po upresnení petitu žalobkyňou je vedené pod sp. zn. 9C 25/2012.

Žalobkyňa podanie žaloby odôvodnila tým, že sa jedná o žalobu na ochranu osobnosti podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. Porušenia uvedeného práva sa žalované dopustili tým, že sa dopustili porušenia príslušných ustanovení zákona č. 428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon“), tak ako je to Úradom na ochranu osobných údajov uvedené vo vybavení opakovaného oznámenia vo veci vedenej pod sp. zn. P1113/08 z 8.9.2009, ktoré je odpoveďou na jej oznámenie o podozrení z porušenia povinností a podmienok určených zákonom podané úradu dňa 27.12.2008 a na jej opakované oznámenie vo veci, o ktorej sa konalo pod sp. zn. P1113/08 z 21.7.2009. Predmetom jej oznámenia o podozrení z porušenia bolo jej podozrenie z porušenia povinností a podmienok určených zákonom, ktorého sa podľa jej názoru dopustili žalované v súvislosti s vymáhaním jej nedoplatku na sociálnom poistení vo výške 384,-Sk.

Ďalej uviedla, že Úrad na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky (ďalej len „Úrad“) je orgánom štátnej správy, ktorý vykonáva dozor nad ochranou osobných údajov a podieľa sa na ochrane základných práv a slobôd fyzických osôb pri spracovaní osobných údajov. Následne citovala konštatovania Úradu ohľadom porušenia zákona žalovanou v 1. rade a žalovanou v 2. rade. V ďalšom uviedla, že svoju žalobu opiera aj o existujúcu judikatúru slovenských súdov. Právo na ochranu osobných údajov patrí medzi základné ľudské práva a slobody a podľa nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. I ÚS 33/95 tvorí súčasť práva na rešpektovanie súkromného života ako ho upravuje čl. 19 ods. 2 Ústavy. Čl. 19 ods. 3 má vo vzťahu k čl. 19 ods. 2 povahu lex specialis, čo potvrdzuje aj výklad a praktická aplikácia týchto práv v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná. Zásahy do jednotlivých súčastí ústavného práva na ochranu osobných údajov Ústavný súd charakterizoval tak, že uvádza tri súčasti tohto práva a to právo na ochranu pred ich neoprávneným 1. zhromažďovaním, 2. zverejňovaním alebo 3. iným zneužívaním. V závislosti od ústavnej formulácie jednotlivých súčastí základného práva môže dôjsť k ich porušeniu rôznymi konaniami štátnych orgánov, samosprávnych orgánov i orgánov verejnej moci.

V ďalšom sa žalobkyňa zaoberala charakteristikou neoprávneného zhromažďovania osobných údajov s tým, že pod týmto termínom je potrebné chápať také konanie orgánu, ktorý naň vôbec nie je oprávnený ako aj konanie orgánu oprávneného, ak ich tento zhromažďuje spôsobom, ktorý zákon neupravuje a orgánu, ktorý na to nie je zákonom oprávnený a zhromažďuje osobné údaje zákonom neupraveným spôsobom. Následne žalobkyňa uviedla zistenia úradu na ochranu osobných údajov, tak ako boli uvedené vo vybavení opakovaného oznámenia žalobkyňou so záverom, že žalovaná v 1. rade svojím postupom pri zhromažďovaní jej osobných údajov ako orgán síce zákon oprávnený na zhromažďovanie, ktorý ale svoje oprávnenie vykonával spôsobom, ktorý zákon neupravuje a teda porušením zákona v

uvedených ustanoveniach, porušila jej právo na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním údajov o jej osobe. Žalovaná v 2. rade jej osobné údaje zhromažďovala takým spôsobom, ktorý neupravuje zákon, preukázateľne zhromažďovala od 29.7.2008 do 17.6.2009, čo je viac ako desať a pol mesiaca, pretože po doručení jej námietky z 24.11.2008 s priloženými jasnými dôkazmi už musela vedieť, že došlo k porušeniu zákona a napriek tomu naďalej zhromažďovala jej osobné údaje minimálne skoro sedem mesiacov, teda žalovaná v 2. rade svojim postupom pri zhromažďovaní jej osobných údajov ako orgán, ktorý nie je zákonom oprávnený a zhromažďuje osobné údaje zákonom neupraveným spôsobom, porušila jej ústavné právo na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním údajov o jej osobe.

Následne sa žalobkyňa zaoberala charakteristikou iného zneužívania osobných údajov citáciou spomínaného nálezU Ústavného súdu, v zmysle ktorého pokiaľ ide o právo pred iným zneužívaním údajov o osobe, treba ním rozumieť ochranu pred akýmkoľvek ďalším nakladaním s údajmi odlišným od ich zhromažďovania alebo zverejňovania. K inému zneužitIU údajov o osobe dochádza vtedy, ak sa v dôsledku porušenia zákona upravujúceho nakladanie s osobnými údajmi, osobné údaje použijú na iný účel, než na ktorý majú byť podľa zákona použité. V lehote od 28.4.2008 do 3.6.2008 žalovanej v 1. rade nebránili žiadne okolnosti v likvidácii jej osobných údajov zo zoznamu dlžníkov vygenerovaného k 20.4.2008, právo žalovanej v 1. rade ako orgánu, ktorý bol zriadený zákonom, zasahovať do jej práva na ochranu osobných údajov, teda trvalo do 28.4.2008, kedy došlo k zániku jej záväzku voči žalovanej v 1. rade a zároveň k zániku práva na zhromažďovanie osobných údajov a potom mala pristúpiť k likvidácii jej osobných údajov ako jej to ukladá zákon. Namiesto toho žalovaná v 1. rade postúpila jej pohľadávku znalcovi na ohodnotenie, ktorého účelom bolo zistenie hodnoty jej pohľadávky s cieľom získania majetkového prospechu jej predajom, čo aj podarilo, lebo žalovaná v 2. rade odkúpila aj jej neexistujúcu pohľadávku, ktoré počínania žalovanej v 1. rade nesie znaky nekalosúťažného konania podľa Obchodného zákonníka. Týmto konaním žalovanej v 1. rade tak s určitosťou došlo k naplneniu podmienok umožňujúcich kvalifikovať jej konanie ako porušenie práva na ochranu pred iným zneužívaním osobných údajov, pretože táto nekonala následne spôsobom upraveným zákonom a použila jej osobné údaje na bezdôvodné obohatenie a preto možno vysloviť záver, že žalovaná v 1. rade svojim postupom pri nakladaní s jej osobnými údajmi (iným spôsobom než je zhromažďovanie alebo zverejňovanie) sa dopustila protiprávneho konania, ktorého dôsledkom bolo využitie jej osobných údajov na iný účel, než to príslušný zákon upravuje a tým porušila jej ústavné právo na ochranu pred iným zneužívaním údajov o jej osobe. Čo sa týka konania žalovanej v 2. rade, tak u tejto v období po doručení námietky voči spracúvaniu údajov sa nejednalo už len o neoprávnené zhromažďovanie údajov ale nesplnením ďalších povinností už išlo aj o neoprávnené nakladanie s jej osobnými údajmi iným spôsobom než je zhromažďovanie alebo zverejňovanie, čím sa žalovaná v 2. rade dopustila protiprávneho konania, keď sa na základe neexistujúcej pohľadávky ďalej pokúšala na jej úkor obohatiť, dôkazom čoho je oznámenie o začatí exekúcie zo dňa 30.1.2009 a to možno označiť za konanie v rozpore s dobrými mravmi. Teda žalovaná v 2. rade svojim postupom pri nakladaní s jej osobnými údajmi (iným spôsobom než je zhromažďovanie alebo zverejňovanie) sa dopustila protiprávneho konania, ktorého dôsledkom bolo využitie jej osobných údajov na iný účel, než to príslušný zákon upravuje a tým porušila jej ústavné právo na ochranu pred iným zneužívaním údajov o jej osobe.

Žalovaná v 1. rade žiadala žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietnuť. Citovala ustanovenie § 149 zákona č. 461/2003 Z. z. s tým, že od marca 2008 pobočky pripravovali zoznamy pohľadávok vhodných na postúpenie tretej osobe, ktoré vznikli za účinnosti zákona č. 274/1994 Z. z.. Po lustrácii nevhodných pohľadávok boli vytvorené zoznamy, aktualizované ku dňu 20.4.2008, ktoré boli následne predložené na ocenenie so stavom k uvedenému dňu. V čase od 20.4.2008 do dňa prechodu práva nakladať s pohľadávkou (časový úsek kedy došlo k úhrade pohľadávky žalobkyňou) nebol priestor a ani možnosť aktualizovať zoznam, pretože tento by potom takto aktualizovaný nemohol byť použitý na jeho predaj v súlade s vyhlásenými podmienkami obchodnej verejnej súťaže, pretože po vykonaných zmenách by nekorešpondoval s cenou určenou znalcom za všetky pohľadávky, ktoré boli predmetom obchodnej verejnej súťaže. Práve preto podmienky obsahovali ustanovenie, že ide o zoznam pohľadávok, ktorý ku dňu prechodu práva nakladať s pohľadávkou môže byť iný, ako je uvedený v sumárnom zozname, teda budúci záujemca, postupník, bol dopredu informovaný, že ku dňu prechodu práva nakladať s pohľadávkami môže ísť o neaktuálny zoznam, pretože deň oprávnenia nakladať s nimi bol stanovený na deň uhradenia odplaty za postúpené pohľadávky. Z celého zložitého procesu postúpenia pohľadávok vyplýva, že nie sú reálne možnosti aktualizovať zoznam ani v priebehu obchodnej verejnej súťaže a ani k dátumu, ktorý vopred nie je známy a až následne, až po dni úhrady

odplaty postupníkom bolo možné pristúpiť k aktualizácii zoznamu, pričom išlo o overenie aktuálnej výšky pohľadávok u 16 233 rozhodnutí, ktorými bolo predpísané dlžné poistné. Následne citovala zistenia Úradu na ochranu osobných údajov s tým, že na základe zisteného porušenia mohol jej úrad uložiť pokutu podľa § 49 zákona na ochranu osobných údajov a to v závislosti od závažnosti a miery porušenia povinností. Úrad však voči nej nezačal konanie podľa § 44 a a 44b zákona na ochranu osobných údajov, na základe čoho je možné konštatovať, že zistené porušenie povinností Úrad nepovažoval za závažné a neuznal za tak dôvodné, aby jej pokutu uložil. Ďalej uviedla, že žalobkyňa nepreukázala, žeby zo strany žalovanej v 1. rade došlo k porušeniu jej osobnostných práv v celej šírke, tak ako to ustanovuje § 11 a 13 Občianskeho zákonníka. Ustanovenie § 11 nepodáva výpočet konkrétnych foriem zásahov, ktorými môžu byť dotknuté práva občana, ale ustanovuje znaky, pri danosti ktorých je možné určité správanie považovať za zásah do osobnostných práv a príčinnú súvislosť medzi určitým správaním a porušením osobnostných práv. Žalobkyňa nekonkretizovala, akým spôsobom žalovaná v 1. rade zasiahla do jej práv a v čom spočíva neoprávnenosť zásahu, zo strany žalobkyne je potrebné určiť, aký konkrétny zásah bol objektívne spôsobilý do jej práv zasiahnuť, rovnako ako je potrebné preukázať reakciu svedčiacu o znížení jej vážnosti, dôstojnosti v rodinnom, pracovnom či inom prostredí.

Žalovaná v 2. rade žiadala žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. K tvrdeniu žalobkyne, nie je zákonom oprávnená na zhromažďovanie jej osobných údajov a že tieto zhromažďuje neupraveným spôsobom uviedla, že žalovaná v 1. rade spracúva osobné údaje svojich klientov na základe zákona č. 461/2003 Z. z., ktorý zároveň v ust. § 149 jej umožňuje postúpiť pohľadávky na poistnom. Medzi žalovanými bola uzavretá zmluva o postúpení pohľadávok, prílohou ktorej bol zoznam dlžníkov, v ktorom zozname sa nachádzali aj osobné údaje žalobkyne, teda osobné údaje žalobkyne získala na základe zmluvy o postúpení pohľadávok, ktorá bola uzavretá v súlade so zákonom a neporušila pri tom žiadne ustanovenia zákona. Ďalej uviedla, že podľa § 12 zákona o ochrane osobných údajov správnosť a aktuálnosť zabezpečuje prevádzkovateľ, za správny sa považuje taký osobný údaj, ktorý sa poskytol v súlade s § 11, v zmysle ktorého do informačného systému možno poskytnúť len pravdivé osobné údaje, pričom za nepravdivosť zodpovedá ten, kto ich do informačného systému poskytol a podľa § 12 sa osobný údaj považuje za správny, kým sa nepreukáže opak. Po podpísaní zmluvy o postúpení pohľadávok a uhradení odplaty prešlo na žalovanú v 2. rade právo nakladať s postúpenými pohľadávkami vrátane pohľadávky voči žalobkyni a domnievala sa, že údaje poskytnuté žalovanou v 1. rade sú správne. Napriek viacerým urgenciám žalovaná v 1. rade pre veľký počet pohľadávok vygenerovala aktuálny zoznam postúpených pohľadávok až v marci 2009, kedy bol uzavretý dodatok k zmluve, do uzavretia ktorého považovala údaje uvedené v prílohe za správne, aj keď obdržala od žalobkyne list zo dňa 24.11.2008, keď pravdivosť skutočností uvedených v liste jej mohla potvrdiť iba žalovaná v 1. rade. Po podpísaní dodatku k zmluve o postúpení začal aktualizovať databázu dlžníkov, čo vzhľadom na veľké množstvo dlžníkov bol dlhšie trvajúci proces. V čase vykonania kontroly úradom dňa 26.5.2009 už bolo vykonanou kontrolou zrejmé, že voči žalobkyni neeviduje neuhradené pohľadávky, no k likvidácii údajov vzhľadom na prebiehajúci proces aktualizácie zatiaľ nedošlo, preto jej úrad uložil informovať žalobkyňu a zlikvidovať údaje žalobkyne. V pôvodnej informácii úradu nebolo konštatované porušenie zákona na ochranu osobných údajov až vo vybavení opakovaného oznámenia zo dňa 8.9.2009 úrad konštatoval, že porušila zákon tým, že nereagovala na námietky žalobkyne. Má za to, že týmto jej konaním nedošlo k neoprávnenému zhromažďovaniu osobných údajov a to z dôvodu, že získala osobné údaje zákonným spôsobom, pričom predpokladala správnosť údajov v zmluve o postúpení a jej prílohe, bez obdržania aktualizovaného zoznamu dlžníkovo od žalovanej v 1. rade nemohla aktualizovať svoj zoznam, pričom k vygenerovaniu aktuálneho zoznamu došlo až v marci 2009. Jediné porušenie spočíva v nereagovaní na list žalobkyne, čím však nedošlo k neoprávnenému zhromažďovaniu osobných údajov žalobkyne. K ďalšej časti žaloby týkajúcej sa zneužitia osobných údajov uviedla, že k zneužitiu dochádza vtedy, ak dôsledkom protiprávneho konania je využitie osobných údajov na iný cieľ (účel), než to príslušný zákon upravuje. Podľa žalobkyne sa zneužitia mala dopustiť tým, po doručení námietky žalobkyňou neoprávnené nakladala s osobnými údajmi iným spôsobom než je zhromažďovanie alebo zverejňovanie, čím sa dopustila protiprávneho konania, ktorého dôsledkom bolo využitie jej osobných údajov na iný účel, pretože na základe neexistujúcej pohľadávky sa ďalej pokúšala na jej úkor bezdôvodne obohatiť. S odkazom na uzavretú zmluvu o postúpení pohľadávok uviedla, že osobné údaje žalobkyne mohla použiť za účelom vymoženia pohľadávky, ktorá jej bola postúpená žalovanou v 1. rade, za túto zaplatila a prešlo na ňu právo vymáhať ju od žalobkyne, aj keď žalobkyni zaslala dve výzvy na úhradu pohľadávky, nikdy žiadnym spôsobom nesiahla na jej majetok a nezačala exekučné konanie. Opätovne uviedla, že jediné porušenie spočíva v neodpovedaní na námietky žalobkyne a má za to, že týmto nebolo porušené právo

žalobkyne na ochranu pred iným zneužitím osobných údajov o osobe žalobkyne. Na záver poukázala na skutočnosť, že k vyradeniu dlžníkov zo zoznamu došlo len na popud žalobkyne, nakoľko dodatok bol uzavretý dňa 16.3.2009, kontrola úradu bola vykonaná až v máji 2009 a pred uvedeným dátumom nemala informácie o podaniach žalobkyne na úrad, preto jej podania do procesu uzatvárania dodatku k zmluve a následnej likvidácie údajov nemohli zasiahnuť.

Rozsudkom č.k. 9C/25/2012-23 zo dňa 10.7.2012 súd žalobu v celom rozsahu zamietol. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že mal za nepochybné, že žalovaná v 1. rade zhromažďovala a disponovala osobnými údajmi žalobkyne z titulu nezaplatenia dobrovoľného nemocenského poistenia v období rokov 2002 až 2003 a to na základe zákona č. 461/2003 o sociálnom poistení. Žalobkyňa si dobrovoľne nespĺnila svoju povinnosť uhradiť poistné, a preto bola ku dňu 20.4.2008 žalovanou v 1. rade evidovaná jej pohľadávka na postúpenie a zahrnutá do zoznamu pohľadávok, ktorý sa stal prílohou zmluvy o postúpení pohľadávok medzi žalovanými. Žalobkyňa uhradila pohľadávku žalovanej v 1. rade dňa 28.4.2012, avšak v tom čase už prebiehala ďalšia fáza súvisiaca s postúpením pohľadávok, a preto táto skutočnosť nemohla byť zaevidovaná, resp. zohľadnená, čoho dôsledkom by bola likvidácia osobných údajov žalobkyne v informačnom systéme žalovanej v 1. rade a následne ich poskytnutie žalovanému v 2. rade. Predpokladom úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti je to, či došlo k neoprávnenému zásahu a to, že tento zásah bol objektívne spôsobilý privodiť ujmu na právach chránených ust. § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. Neoprávneným zásahom nie je každé konanie, ale len také, ktoré zasahuje do práv chránených ust. § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka a je v rozpore s právami a povinnosťami pôvodcu zásahu stanovenými právnym poriadkom. O neoprávnený zásah nemôže ísť vtedy, ak sú tu okolnosti vylučujúce neoprávnenosť a to predovšetkým, ak niekto koná svoju povinnosť alebo vykonáva svoje právo v rámci výkonu iného subjektívneho práva stanoveného zákonom.

Poukázal, že žalobkyňa svoje tvrdenia opierala o závery vyplývajúce z vybavenia opakovaného oznámenia Úradom na ochranu osobných údajov v liste označenom ako vybavenie opakovaného oznámenia vo veci vedenej pod sp. zn. P1113/08 - preskúmanie vybavenia pôvodného oznámenia zo dňa 8.9.2009. Z predmetného podania vyplýva, že práva žalobkyne ustanovené zákonom č. 428/2002 Z.z. boli porušené a sú uvedené v bodoch IV. - VI. vyjadrenia s tým, že sú tam uvedené pochybenia, ktorých sa dopustil kontrolný orgán pri prešetrovaní pôvodného oznámenia po oboznámení sa s oznámením žalobkyne a výsledkov vybavenia. Následne Úrad na ochranu osobných údajov skonštatoval, že to, do akej miery došlo k porušeniu ústavných práv upravených v čl. 19 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj v čl. 10 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, môže vysloviť len súd, lebo rozhodovanie vo veciach ochrany osobnosti patrí výlučne do právomoci súdu. Súd bol toho názoru, že porušenie príslušných ustanovení zákona na ochranu osobných údajov žalovanými v 1. a 2. rade bolo konštatované v oznámení o vybavení prešetrovania, ktoré spĺňa podmienku neoprávneného zásahu. Závery Úradu na ochranu osobných údajov vychádzajú z porušenia jednotlivých ustanovení Zákona o ochrane osobných údajov, pričom v prvotnom vybavení oznámenia žalobkyne neboli niektoré z nich konštatované, ale až následne v dôsledku opakovaného oznámenia. Súd sa v časti stotožnil s názorom vysloveným žalovanými v 1/ a 2/ rade, že porušenia boli konštatované, ale neboli voči nim začaté žiadne konania, ani im nebola za predmetné porušenie uložená žiadna sankcia, čím nechceli spochybňovať závery Úradu na ochranu osobných údajov alebo postoj žalobkyne k nakladaniu s jej údajmi.

Súd konštatoval, že zásah nebol objektívne spôsobilý privodiť jej ujmu na chránených právach. Celý proces ohľadom postúpenia pohľadávky žalovanou v 1. rade voči žalovanej v 2. rade bol podľa vyjadrení oboch žalovaných zdĺhavý a časovo náročný a vzniknuté pochybenia a porušenia im boli vytknuté práve Úradom na ochranu osobných údajov, pričom vykonali aj náležité opatrenia im uložené. Aj ich ďalšie konanie a s tým spojené nakladanie s osobnými údajmi určite nesmerovalo k akémukoľvek porušeniu práv žalobkyne, lebo žalovaná v 1. rade žalobkyňu na základe jej námietok oznámila, že pohľadávku nepostúpili, lebo v skutočnosti už pohľadávka jej uhradením zanikla a na druhej strane žalovaný v 2. rade sa až z oznámenia žalobkyne dozvedel, že pohľadávku uhradila, nakoľko sumarizácia údajov bola vykonaná s istým časovým odstupom. Všetky porušenia tak ako boli konštatované Úradom na ochranu osobných údajov neboli takým zásahom, ktorý by bol objektívne spôsobilý privodiť jej ujmu na chránených právach, a preto súd žalobu zamietol.

V zákonom stanovenej lehote podala žalobkyňa proti rozsudku odvolanie. Namietala nesprávne právne posúdenie veci. Poukázala na to, že právo na ochranu osobných údajov patrí medzi základné ľudské práva a slobody uvedené v 2. oddiele 2. Hlavy Ústavy SR a podľa odôvodnenia nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 33/95 tvorí súčasť práva na rešpektovanie súkromného života ako ho upravuje čl. 19 ods. 2 Ústavy. Ústavný súd vo svojom náleze konštatoval, že k porušeniu ústavného práva na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním alebo zverejňovaním osobných údajov dochádza samotným porušením zákona v tých ustanoveniach, ktoré upravujú ich oprávnené zhromažďovanie alebo zverejňovanie. Prvostupňový súd postupoval v rozpore s ust. § 135 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku tým, že sa stotožnil s nepravdivými (a oproti jednoznačným zisteniam Úradu na ochranu osobných údajov SR aj protirečivými) tvrdeniami žalovaných, že jej práva neboli porušené, že porušenia Zákona na ochranu osobných údajov boli konštatované, ale voči žalovaným neboli začaté žiadne konania a nebola im uložená žiadna sankcia, avšak tieto tvrdenia sú vzhľadom na citovaný obsah nálezu Ústavného súdu SR absolútne irelevantné a nemenia nič na tom, že jej práva porušené boli. Bolo právom žalobkyne, aby sa s jej osobnými údajmi nakladalo v súlade so zákonom, čo sa nestalo, a preto je na mieste, aby sa jej právom chráneným záujmom dostalo náležitej ochrany. Poukázala na nálezy Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 192/06, II. ÚS 159/07, III. ÚS 328/05, IV. ÚS 88/07 a IV. ÚS 14/07 v súvislosti s princípom právnej istoty a predvídateľnosti práva, ktoré aj citovala. Bola toho názoru, že právne posúdenie jej veci prvostupňovým súdom je nesprávne, nakoľko súd sa argumentačne vôbec nevysporiadal s obsahom nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 33/95 a obišiel ust. § 135 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Navrhla napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

Na odvolacom pojednávaní splnomocnený zástupca žalobkyne trval na dôvodoch písomne podaného odvolania. Na doplnenie uviedol, že sa domáhať všeobecnej ochrany osobnosti žalobkyne z dôvodu, že do budúca sa budú domáhať finančného zadosťučinenia. Poukázal na to, že nie je dôležité, či vznikli následky neoprávneného zásahu, ale či zásahy boli spôsobilé vyvolať ujmu vedomú alebo ohrozenie alebo narušenie chránených práv fyzickej osoby. Zdôraznil, že výzvou žalovanej v 2. rade z januára 2009 bola žalobkyňa upozorňovaná na rôzne možnosti vyodenia zodpovednosti voči jej osobe, napr. možnosť trestného stíhania, osobnej zodpovednosti, zaevidovania do databázy bánk, medzinárodných organizácií z dôvodu neplnenia si svojich záväzkov, ako aj exekučného konania. Zároveň žalobkyňa na odvolacom pojednávaní zdôraznila, že jej osobné údaje boli zverejnené na internetovej stránke <<http://splegal.sk>> minimálne v období od 18.11.2008 do 31.12.2008, o čom predložila listinný dôkaz, ktorý bol založený do súdneho spisu.

Žalovaná v 1. rade vo vyjadrení k odvolaniu navrhla napadnutý rozsudok ako vecne a právne správny potvrdiť. Na odvolacom pojednávaní zdôraznila, že pokiaľ by žalobkyňa si splnila zákonnú povinnosť platiť poisťné za obdobie november a december 2003, nebolo by došlo k evidencii žalobkyne ako dlžníčky Sociálnej poisťovne a následne k zhromažďovaniu údajov týkajúcich sa prevodu pohľadávok žalovanej v 1. rade na iný subjekt. Navrhla napadnutý rozsudok potvrdiť. Uplatnila si trovy odvolacieho konania.

Žalovaná v 2. rade vo vyjadrení k odvolaniu poukázala na doterajšie vyjadrenia v tom zmysle, že sa nedopustili neoprávneného zhromažďovania osobných údajov žalobkyne, nakoľko tieto získali zákonným spôsobom uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávok so žalovanou v 1. rade, pričom predpokladali správnosť údajov v zmluve a jej prílohách uvedených. Bezprostredne po uzavretí dodatku k zmluve o postúpení pohľadávok zo dňa 16.3.2009 začali aktualizovať svoju databázu dlžníkov, čo bol vzhľadom na ich veľké množstvo dlhšie trvajúci proces. Jediné porušenie zákona spočíva v nereagovaní žalovanej v 2/ rade na list žalobkyne z novembra 2008. Tvrdili, že boli oprávnení použiť osobné údaje žalobkyne za účelom vymáhania pohľadávky, pričom na iný účel ich nevyužili. Nebolo preto porušené ani právo žalobkyne na ochranu pred iným zneužitím osobných údajov o jej osobe. Podmienkou poskytnutia ochrany osobnosti je neoprávnený zásah do jej osobnostných práv. Neoprávnený zásah musí byť spôsobilý prívodiť ujmu v osobnosti človeka. Súhlasili s názorom prvostupňového súdu, podľa ktorého hoci žalovaná v 2. rade porušila Zákon o ochrane osobných údajov a to tým, že neodpovedala na list žalobkyne z novembra 2008, išlo o také porušenie zákona, ktoré nebolo spôsobilé prívodiť ujmu v osobnosti žalobkyne. Svojimi konaniami sa žalovaná v 2. rade nedopustila ani neoprávneného zhromažďovania údajov o osobe žalobkyne, ani ich iného zneužitia, a preto navrhli napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdiť. Uplatnili si náhradu trov odvolacieho konania.

Krajský súd v Prešove uznesením č.k.4Co/114/2012-63 zo dňa 21.6.2013 zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vrátil mu vec na ďalšie konanie a rozhodnutie. Odvolací súd poukázal, že nesprávnym právnym posúdením veci sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale ho nesprávne vyložil. Právo na ochranu osobnosti podľa § 11 Občianskeho zákonníka prináleží každej fyzickej osobe. Výpočet jednotlivých zákonom chránených zložiek osobnosti sa tu uvádza príkladmo. Takže popri práve na ochranu života, zdravia, občianskej cti, svojho mena a prejavov osobnej povahy, sem možno zaradiť aj právo na ochranu osobnej slobody, osobného súkromia, svojej podoby, pseudonymu a pod.. Intímna sféra osobnosti občana je vo svojej podstate chránená, preto do tejto sféry neoprávnené zasahujú aj pravdivé tvrdenia. Z hľadiska poskytnutia ochrany nie je významné, či neoprávnený zásah bol spôsobilý zavinene či nezavinene, alebo vedome či nevedome vyvolať ohrozenie alebo narušenie chránených práv osobnosti fyzickej osoby. Jednou z najvýznamnejších hodnôt osobnosti človeka je osobné súkromie občana, ktoré možno vyjadriť ako všetky skutočnosti súkromného života človeka, ktoré sú nevyhnutné pre rozvoj osobnosti každého človeka. Práve občianske právo by malo byť takým prostriedkom, aby sám človek mohol podľa vlastného uváženia rozhodovať, či vôbec a v akom rozsahu všetky skutočnosti jeho súkromného života sprístupní iným subjektom. A tu má právo ako také nezastupiteľnú úlohu v tom, že musí zabezpečiť, aby človek mal možnosť vzoprieť sa neoprávneným zásahom do jeho súkromného života, do jeho intímnej sféry. Ku špecifickej forme ochrany súkromia v súčasnom období patrí aj právo na ochranu osobných údajov. Právo na ochranu osobných údajov je upravené a zaručené čl. 19 ods. 3 Ústavy SR, ktoré tvorí súčasť práva na ochranu súkromného života. Poskytuje ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o osobe. Neoprávnené zasahovanie do základných práv a slobôd znamená ich obmedzenie, ku ktorému môže dôjsť za podmienok ustanovených ústavou alebo zákonom. Neoprávnené zhromažďovanie osobných údajov znamená také konanie orgánu, ktorý nie je zákonom vôbec oprávnený údaje zhromažďovať, alebo konanie orgánu zákonom na zhromažďovanie osobných údajov síce oprávnený, avšak spôsobom, ktorý zákon neupravuje, ako aj také konanie orgánu, ktorý na zhromažďovanie osobných údajov nie je oprávnený a zhromažďuje osobné údaje neupraveným spôsobom. Pod iným zneužívaním údajov o svojej osobe sa rozumie ochrana pred akýmkoľvek ďalším nakladaním s údajmi odlišným od ich zhromažďovania alebo zverejnenia. Cieľom tohto práva je zabezpečiť, aby sa zákonom dovolené obmedzenie základného práva na ochranu osobných údajov (iné oprávnené použitie) nepoužilo na iné účely, než na ktoré bolo ustanovené. K porušovaniu ústavného práva na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním alebo zverejňovaním osobných údajov dochádza samotným porušením zákona v tých ustanoveniach, ktoré upravujú ich oprávnené zhromažďovanie alebo zverejňovanie. K porušovaniu ústavného práva na ochranu pred zneužívaním údajov o osobe dochádza až pri splnení dvoch podmienok, a to v dôsledku porušenia zákona, ktorý upravuje oprávnené nakladanie s osobnými údajmi (iným spôsobom než je zhromažďovanie alebo zverejňovanie) a po druhé, v dôsledku tohto porušenia ich použije v rozpore s účelom upraveným v zákone. K zneužitiu dochádza len vtedy, ak dôsledkom protiprávneho konania je využitie osobných údajov na iný cieľ (účel), než na to príslušný zákon upravuje (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 33/1995).

Ďalej odvolací súd poukázal, že súd prvého stupňa sa náležite nezaoberal skutkovými okolnosťami z časového hľadiska vo vzťahu k zhromažďovaniu osobných údajov o fyzickej osobe - žalobkyne v súvislosti s nezaplatením poistného u žalovanej v 1. rade, ako aj následným zhromažďovaním osobných údajov u žalobkyne v súvislosti s pripravovaním databázy žalovanou v 1. rade a zmluvou o postúpení pohľadávok pre žalovanú v 2. rade. Z obsahu spisu je nesporné, že žalobkyňa zaplatila nedoplatok na poistnom na základe výzvy žalovanej v 1. rade zo dňa 31.3.2008 so stanovením lehoty na zaplatenie pre žalovanú v trvaní 10 dní. Pred uplynutím lehoty na plnenie stanovenej žalobkyňi došlo k vygenerovaniu zoznamu dlžníkov žalovanou v 1. rade k 20.4.2008. Žalobkyňa uhradila dlžné poistné 28.4.2008, t.j. v lehote stanovenej v upomienke žalovanej v 1. rade. Na túto skutočnosť súd prvého stupňa vôbec neprihliadal a náležite sa nezaoberal, či a kedy dochádzalo k zhromažďovaniu osobných údajov o fyzickej osobe žalobkyne oprávnené alebo neoprávnené. Je potrebné rozlišovať aj časové hľadisko vo vzťahu k zhromažďovaniu osobných údajov žalobkyne vrátane iného zneužívania osobných údajov s prihliadnutím aj následne na postúpenie pohľadávky a výzvu žalovanej v 2/ rade na zaplatenie postúpenej pohľadávky vrátane poučenia o možných následkoch v prípade jej nezaplatenia. Aj namietané nesprávne skutkové zistenia súdom prvého stupňa boli preto opodstatnené, lebo súd sa náležite s týmito tvrdenými skutočnosťami vôbec nevysporiadal. Namietané nesprávne

posúdenie záveru súdom prvého stupňa, že síce došlo k neoprávnenému zásahu žalovaných do práv žalobkyne na ochranu súkromia, resp. práva na ochranu osobných údajov, avšak tento zásah nebol objektívne spôsobilý privodiť ujmu u žalobkyne bolo nesprávne. Ani posúdenie súdom spôsobilosti neoprávneného zásahu zasiahnuť do Ústavou garantovaných práv nebolo správne, lebo súd na jednej strane skonštatoval, že došlo k porušeniu práv, avšak na druhej strane nepovažoval neoprávnený zásah do práva na ochranu súkromia, resp. práva na ochranu osobných údajov za neoprávnený a spôsobilý privodiť žalobkyňi ujmu. Táto namietaná skutočnosť žalobkyňou v odvolaní bola preto opodstatnená.

Odvolací súd prvostupňovému súdu uložil, doplniť dokazovanie o skutočnosti, či došlo k neoprávnenému zhromažďovaniu a inému zneužitiu osobných údajov žalobkyne žalovanými v 1. a 2. rade, a to pred zaplatením dlžného poistného, ale aj po jeho zaplatení žalobkyňou. Ďalej, či a v akom rozsahu a období boli osobné údaje žalobkyne zverejnené na internetovej stránke a ktorej. A nakoniec doplniť dokazovanie aj o oboznámenie sa so spisom žalovanej v 1. rade týkajúcim sa žalobkyne a jej záväzku z titulu dlžného poistného.

Z uvedeného dôvodu preto prvostupňový súd opätovne vec prejednal v súlade s pokynmi odvolacieho súdu.

Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobným návrhom a jeho prílohami - vybavením opakovaného oznámenia vo veci vedenej pod sp. zn. P1113/08, informáciou o výsledku prešetrovania oznámenia, oznámením o začatí vymáhania pohľadávky exekúciou, oznámením o vyradení z evidencie, žiadosťou o prerokovanie nároku na náhradu škody, výzvou na doplnenie žiadosti, rozhodnutím o nevyhovení žiadosti, výzvou na úhradu pohľadávok, výpisom z účtu, výzvou na úhradu na nedoplatku, vyjadrením k námietkam, zmluvou o postúpení pohľadávok, rozhodnutím Sociálnej poisťovne č. 700-3340503005-GC04/05 zo dňa 12.8.2005, predžalobnou výzvou zo dňa 10.11.2008, písomným vyjadrením žalovanej v 2. rade zo dňa 24.10.2013, písomným vyjadrením žalovanej v 1. rade zo dňa 12.11.2013 a pripojenou kópiou doručky, výsluchom účastníkov konania a zistil nasledovný skutkový stav:

Rozhodnutím Sociálnej poisťovne číslo 700-3340503005-GC04/05 zo dňa 12.8.2005 bolo žalobkyňi uložené zaplatiť žalovanej v 1. rade poistné na nemocenské poistenie za obdobie od 1. novembra 2003 do 31. decembra 2003 v sume 384,- Sk. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 3.10.2005 a vykonateľnosť dňa 18.10.2005.

Žalovaná v 1. rade výzvou na úhradu pohľadávok - Urgencia zo dňa 31.3.2008 žalobkyňu upozornila, že ako samostatne zárobkovo činná osoba do uvedeného dňa nedoviedla poistné na nemocenské poistenia predpísané rozhodnutím č. 700-3340503005-GC04/05 zo dňa 12.8.2005, vykonateľným dňa 18.10.2005, v sume 384,-Sk a vyzvala ju na úhradu do 10 dní od doručenia výzvy.

Z výpisu z účtu zástupcu žalobkyne vedeného v Slovenskej sporiteľni, a.s. súd zistil, že dňa 25.4.2008 bol zadaný jednorazový príkaz na úhradu na sumu 384,-Sk na číslo účtu s uvedením špecifického a variabilného symbolu tak ako boli uvedené vo výzve žalovanej v 1. rade zo dňa 31.3.2008.

Výzvou na úhradu nedoplatku adresovanou žalobkyňi žalovaná v 2. rade tejto oznámila, že odkúpila od žalovanej v 1. rade dlh, ktorý u žalobkyne evidovala v celkovej výške 12,75 eur. Ďalej uviedla, že má zákonné oprávnenie vymáhať dlžnú sumu pod svojim menom a na svoj účet a taktiež sa stáva pre účely vymáhania prevádzkovateľom jej osobných údajov v zmysle zákona č. 482/2002 Z. z. a vyzvala ja na úhradu dlžnej sumy do 14 dní od doručenia výzvy.

Žalovaná v 2. rade predžalobnou upomienkou zo dňa 10.11.2008 opätovne žalobkyňu vyzvala na úhradu dlžnej sumy 384,- Sk.

Žalovaná v 1. rade listom označeným ako vyjadrenie k námietkam zo dňa 7.11.2008 žalobkyni na základe jej žiadosti zo dňa 27.10.2008 vo veci nedoplatku na poisťovni oznámila, že výzvou na úhradu zo dňa 31.3.2008 bola vyzvaná na zaplatenie poisťného v sume 384,-Sk a následne uvedenú sumu správne zaplatila dňa 28.4.2008, čím došlo k úplnej úhrade predmetnej pohľadávky. Taktiež uviedla, že nepostúpila žiadnu jej pohľadávku ani spisovú dokumentáciu žalovanej v 2. rade a preto nech na základe uvedeného výzvu žalovanej v 2. rade zo dňa 26.9.2008 považuje za bezpredmetnú.

Žalovaná v 2. rade listom zo dňa 17.6.2009 označeným ako oznámenie o vyradení z evidencie žalobkyni oznámil skutočnosť ohľadom postúpenia pohľadávky žalovanej v 1. rade s tým, že vzhľadom na uvedené skutočnosti ako aj možné úhrady nedoplatkov zo strany dlžníkov je možné, že zoznam dlžníkov evidovaných ako neplatičov žalovanej v 1. rade ako aj výška dlžnej sumy sa ku dňu uzatvorenia zmluvy a k dňu písania listu môže odlišovať. Na záver uviedol, že vzhľadom na uvedené nebola ich spoločnosť pohľadávka voči nej postúpená a teda ich spoločnosť neeviduje voči nej žiadne nedoplatky a preto aby považovala všetky predchádzajúce listy, ktoré obdržala od ich spoločnosti, za bezpredmetné.

Úrad na ochranu osobných údajov v informácii o výsledku prešetrenia oznámenia zo dňa 15.6.2009 adresovanom žalobkyni uviedol, že úradu bolo dourčené jej oznámenie vo veci prešetrenia podozrenia z porušovania ustanovení zákona č. 428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov žalovanými. Úrad konal pod spisovou značkou P1113/08. Vo veci postúpenia pohľadávok žalovanou v 1. rade uviedol, že podľa § 7 ods. 1 zákona možno osobné údaje spracúvať len so súhlasom dotknutej osoby, ak tento zákon neustanovuje inak, následne podľa ods. 3 platí, že súhlas sa nevyžaduje, ak osobné údaje spracúvajú na základe osobitného zákona, ktorý ustanovuje zoznam osobných údajov, účel ich spracúvania a okruh dotknutých osôb. Spracúvané osobné údaje o dotknutej osobe možno z informačného systému poskytnúť, sprístupniť alebo zverejniť len vtedy, ak osobitný zákon ustanovuje účel poskytnutia, sprístupňovania alebo zverejňovania, zoznam osobných údajov, ktoré možno poskytnúť, sprístupniť alebo zverejniť ako aj tretie strany, ktorým sa osobné údaje poskytujú, prípadne okruh príjemcov, ak zákon neustanovuje inak. Sociálna poisťovňa spracúva osobné údaje svojich klientov na základe zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 461/2003“), ktorý je považovaný za osobitný zákon podľa zákona. Postúpenie pohľadávok rieši ustanovenie § 149 zákona č. 461/2003, z ktorého vyplýva zákonná možnosť Sociálnej poisťovne postúpiť, resp. odpredať pohľadávky, ktoré jej vznikli po roku 1994 bez súhlasu dlžníka, resp. dotknutej osoby. Následne citoval ust. § 149 ods. 4 a ods. 8, podľa ktorého právo nakladať s postúpenou pohľadávkou prechádza na tretiu osobu uzatvorením zmluvy a uhradením odplaty za postúpenú pohľadávku s tým, že z citovaných ustanovení vyplýva, že uzatvorením zmluvy a dňom uhradenia odplaty sa novým vlastníkom pohľadávok v zmysle zákona tzv. prevádzkovateľom stala žalovaná v 2. rade. Ďalej úrad uviedol, že v záujme dôsledného prešetrenia vykonal kontrolu informačných systémov žalovaných. Kontrolou informačného systému žalovanej v 1. rade bolo zistené, že táto postúpila svoje pohľadávky na základe § 149 zákona č. 461/2003 žalovanej v 2. rade. Na základe kontroly sa zistilo, že žalovaná v 1. rade na tento účel vygenerovala také pohľadávky, ktoré vznikli k 1.1.2004 a neboli do 20.4.2008 uhradené, uvedené pohľadávky boli k tomuto dátumu vygenerované spolu s osobnými údajmi dlžníkov, ktoré bolo aktuálne, teda označovali existujúcich dlžníkov k 20.4.2008. Nakoľko k podpisu zmluvy o odpredaji pohľadávok došlo dňa 29.7.2008 a jeho prílohou bol zoznam s osobnými údajmi dlžníkov vygenerovaný k dátumu 20.4.2008 úrad má za to, že došlo k porušeniu § 6 ods. 1 písm. f) zákona žalovanou v 1. rade, nakoľko postúpila žalovanej v 2. rade neaktuálny zoznam s osobnými údajmi dlžníkov vzhľadom k účelu spracúvania. K úhrade pohľadávky žalobkyne za rok 2003 došlo dňa 28.4.2008, teda z uvedeného vyplýva ako sa dostala do zoznamu dlžníkov žalovanej v 1. rade. V ďalšom uviedol, že kontrolou informačného systému bolo zistené a potvrdené, že žalovaná v 1. rade neinformovala žalobkyňu o postúpení pohľadávky ako jej to ustanovuje § 149 ods. 6 zákona č. 461/2003 v nadväznosti na ust. § 5 ods. 4 zákona a že úrad považuje jej oznámenie v tejto veci voči žalovanej v 1. rade za opodstatnené. Vo veci podozrenia z porušenia zákona žalovanou v 2. rade úrad uviedol, že po vykonanej kontrole jej informačného systému bol úradom spracovaný záznam o kontrole a úrad uložil žalovanej v 2. rade písomne informovať žalobkyňu, že voči nej nevedie neuhradené pohľadávky a uložil po tomto úkone zlikvidovať z informačného systému osobné údaje, ktoré o jej osobe spracúva.

Dňa 10.11.2009 sa žalobkyňa obrátila na žalovanú v 1. rade so žiadosťou o predbežné prerokovania nároku na náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom s tým, že nesprávny úradný

postup bol preukázaný zisteniami Úradu na ochranu osobných údajov, ktoré následne citovala. Žalovaná v 1. rade žalobkyňu listom zo dňa 9.2.2010 túto vyzvala na doplnenie žiadosti a následne rozhodnutím číslo 3118/2010-BA zo dňa 3.5.2010 žiadosti nevyhovela. Mimo iného uviedla v odôvodnení rozhodnutia, že pohľadávky voči žalobkyňi bola zaradená do zoznamu pohľadávok spĺňajúcich kritéria na ich postúpenie tretej osobe ku dňu 20.4.2008. Zoznam bol predložený na ocenenie znalcovi a následne bol podkladom na vyhlásenie verejnej obchodnej súťaže podľa Obchodného zákonníka. V období od 20.4.2008 do dňa prechodu práva nakladať s pohľadávkou, t.j. do dňa pripísania odplaty nebola reálna možnosť aktualizovať predmetný zoznam, pretože aktualizovaný by nezodpovedal vyhláseným podmienkam súťaže, v dôsledku čoho sa do zoznamu nemohla premietnuť skutočnosť, že žalobkyňa dlh uhradila dňa 28.4.2008. V ďalšom uviedla, že v prešetrení Úradu na ochranu osobných údajov sa konštatuje porušenie, resp. nesplnenie povinnosti žalovanou v 1. rade, ale konštatuje sa tiež, že nedošlo zo strany žalovanej v 1. rade k porušeniu práva žiadateľky ako dotknutej osoby na ochranu osobných údajov. Na záver uviedla, že nemá preukázanú existenciu škody, jej výšku a príčinnú súvislosť medzi svojím konaním a výškou škody, preto nie je možné uznať právo na náhradu škody a uspokojiť nárok žalobkyne.

Úrad na ochranu osobných údajov vo svojom liste označenom ako vybavenie opakovaného oznámenia vo veci vedenej pod spis. zn. P1113/08 - preskúmania vybavenia pôvodného oznámenia zo dňa 8.9.2009 adresovanom žalobkyňi uviedol, že práva žalobkyne ustanovené zákonom č. 428/2002 Z. z., ktoré boli porušené sú uvedené v bodoch IV a VI. tohto vyjadrenia a zároveň sú tam uvedené pochybenia, ktorých sa dopustil kontrolný orgán pri prešetrovaní pôvodného oznámenia po oboznámení sa oznámením žalobkyne a výsledkov vybavenia úrad konštatoval, že to do akej miery došlo k porušeniu jej ústavných práv upravených v čl. 19 ods. 3 Ústavy SR a tiež v čl. 10 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd môže vysloviť len súd a zároveň, že rozhodovanie vo veciach ochrany osobnosti patrí výlučne do právomoci súdu a riešenie tejto otázky nepatrí do kompetencie úradu. V ďalšom úrad uviedol, že pri preskúmaní informácie o výsledku prešetrenia oznámenia boli zaznamenané nedostatky a to, že kontrolný orgán nesprávne aplikoval ustanovenie § 5 ods. 4 zákona so záverom, že žalovaná v 1. rade neporušila ust. § 5 ods. 4 zákona, nakoľko povinnosť vyplývajúca z tohto ustanovenia sa vzťahuje na prevádzkovateľa, ktorý osobné údaje prevzal, teda na žalovanú v 2. rade. K žiadosti, ktorou sa žalobkyňa obrátila na žalovanú v 1. rade a k následnej odpovedi žalovanej v 1. rade, resp. jej pobočky vo Vranove nad Topľou uviedol, že takúto informáciu o stave spracúvania osobných údajov žalobkyne jej nemala pobočka začiatkom novembra 2008 bez overenia si veci vydať, keďže predtým došlo k podpísaniu zmluvy o postúpení pohľadávky a v tom čase už vyše tri mesiace pobočka disponovala informáciou o pripísaní úhrady na účet žalovanej v 1. rade. V ďalšom úrad konštatoval, že po zistení, že jej uhradená, neexistujúca pohľadávka bola poskytnutá tretej strane bez právneho základu, čím došlo k porušeniu zákona a bolo úlohou žalovanej v 1. rade vykonať opatrenia potrebné k opare existujúceho stavu a to tak, že mala bez zbytočného odkladu aplikovať ustanovenie § 14 ods. 1 zákona a najneskôr do 30 dní oznámiť žalovanej v 2. rade, že prostredníctvom zmluvy jej postúpila neexistujúcu pohľadávku spolu s osobnými údajmi dotknutej osoby, ktoré treba zlikvidovať, vymazať, pretože došlo k porušeniu zákona.

Ďalej uviedol, že v pôvodnej informácii nebolo vyslovené zistenie, že žalovaná v 1. rade porušila práva žalobkyne ustanovené v § 20 ods. 1 písm. a), d) a f) v nadväznosti na § 14 ods. 1 zákona, keďže nevykonala oznámenie v súlade s § 14 ods. 1 zákona žalovanej v 2. rade a žalobkyňi to neoznámila. Namiesto toho poskytla žalobkyňi nepravdivú informáciu o tom, že nepostúpila žiadnu pohľadávku voči žalobkyňi žalovanej v 2. rade a zavádzajúci informáciu o tom, že výzvu žalovanej v 2. rade zo dňa 26.9.2008 má považovať za bezpredmetnú, čo mala vysloviť len vtedy, ak by splnila svoju povinnosť ustanovenú v § 14 ods. 1 zákona. Žalovaná v 1. rade síce zaslala žalovanej v 2. rade aktualizovaný zoznam pohľadávok, kde sa osobné údaje v súvislosti s pohľadávkou žalobkyne už nenachádzali, ale s veľkým časovým odstupom.

Taktiež uviedol, že kontrolný orgán vo svojej informácii nevyslovil zistenie, že žalovaná v 2. rade porušila práva žalobkyne ustanovené v § 20 ods. 1 písm. b) a f) a § 20 ods. 4 písm. b) v nadväznosti na § 21 ods. 3 zákona tým, že na základe žalobkyňou vznesených námietok vznesených v liste zo dňa 24.11.2008, keď nepreskúmala, do akej miery je jej rozhodnutie o vymáhaní pohľadávky ešte legitímne, nepristúpila k likvidácii osobných údajov žalobkyne, keďže došlo k porušeniu zákona, nevyhovela

požiadavke na informácie o zdroji, z ktorého získala osobné údaje žalobkyne na spracúvanie a písomne ju neinformovala do 30 dní, ako jej to ukladá § 21 ods. 3 zákona.

Žalovaná v 1. rade vyhlásila obchodnú verejnú súťaž na uzavretie zmluvy o postúpení pohľadávok za odplatu tretej osobe s tým, že v jednej zo sumárnych zoznamov boli aj pohľadávky z pobočky Vranov nad Topľou, predmetom boli pohľadávky poisťovne voči právnickým a fyzickým osobám okrem pohľadávok na poisťnom pred rokom 1994. Dňa 29.7.2008 žalovaná v 1. rade ako postupca a žalovaná v 2. rade ako postupník uzavreli zmluvu o postúpení pohľadávok.

Podľa čl. II bod 6. zmluvy o postúpení pohľadávok v prípade zániku pohľadávky ako aj v prípadoch, ak na majetok dlžníka bude ku dňu prechodu práva nakladať s postúpenými pohľadávkami na postupníka vyhlásený konkurz, povolená reštrukturalizácia alebo dlžník vstúpi do likvidácie, nebudú pohľadávky postúpené v rámci tejto súťaže a nebudú predmetom tejto zmluvy.

Zmluvné strany sa zaväzujú, že v lehote najneskôr do 60 dní odo dňa uzavretia tejto zmluvy uzavrú dodatok k tejto zmluve, v ktorom zmluvné strany záväzne potvrdia výšky postúpených pohľadávok a ostatné údaje o pohľadávkach podľa odseku 6. tohto článku ku dňu prechodu práva nakladať s postúpenými pohľadávkami na postupníka (čl. II. bod 7. zmluvy o postúpení pohľadávok).

V zmysle čl. III bod 3. zmluvy o postúpení pohľadávok právo nakladať s pohľadávkami, špecifikovanými v prílohe k tejto zmluve, prechádza na postupníka dňom uhradenia odplaty za postúpené pohľadávky na účet postupcu; týmto dňom je odplatné postúpenie pohľadávok účinné (účinnosť postúpenia).

V písomnom vyjadrení zo dňa 5.10.2011 žalovaná v 1. rade uviedla, že žalobkyňa opiera svoju žalobu o závery úradu na ochranu osobných údajov. Pri porušení povinnosti žalovanej v 1. rade, práva žalobkyne neboli porušené, ale došlo k porušeniu povinnosti prevádzkovateľa, teda žalovanej v 1. rade. Porušenie práv žalobkyne bolo konštatované tým, že na jej žiadosť ju žalovaná v 1. rade neinformovala o stave spracúvania jej osobných údajov v informačnom systéme, nevykonala opravu a nevykonala likvidáciu jej osobných údajov, pričom poukázala na svoje skoršie vyjadrenie a dôvody, pre ktoré nebolo možné vykonať zmeny s tým, že aj keď došlo k porušeniu, nešlo o také porušenie, ktoré je sankcionované pokutou. Znova poukázala na to, že z vybavenia úradu vyplýva, že boli porušené práva žalobkyne podľa zákona na ochranu osobných údajov, no nie jej Ústavou zaručené práva, tvrdenia o porušení svojich práv v neoprávnenom zhromažďovaní a iné zneužitie údajov o jej osobe žalovanou v 1. rade nepreukázala. Dôvodom, pre ktorý sa ocitla v zozname na postúpenie pohľadávok bola skutočnosť, že bola dobrovoľne nemocensky poistená a pobočka Vranov nad Topľou evidovala dlžné poistné za obdobie od 22.3.2002 do 31.12.2003, ktorá žalobkyňa uhradila až dňa 28.4.2008, po doručení výzvy zo dňa 31.3.2008, teda sama žalobkyňa porušila svoju povinnosť vyplývajúcu zo zákona č. 461/2003 Z.z.. Následne citovala ust. § 80 OSP s tým, že ak žalobkyňa žiada určenie, že jej právo bolo porušené, musí uviesť o aké plnenie žiada, lebo ak opiera svoju žalobu o § 80 písm. c) a žiada určiť, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, musí preukázať naliehavý právny záujem. Určovacia žaloba nie je opodstatnená, ak požadované určenie by malo charakter prejudiciálnej otázky k inému budúcemu sporu medzi rovnakými účastníkmi, čo nie je možné vylúčiť. Žalobkyňa sa pôvodne domáhala zaplatenia sumy z dôvodu nesprávneho úradného postupu podľa zákona č. 514/2003 Z. z., v ďalšom zobrala žalobu späť v tom, smere, že nežiadala nemajetkovú ujmu ale len vyslovenie porušenia jej práva a preto má za to, že to bolo účelové, lebo nemohla preukázať atribúty na rozhodnutie súdu o jej práve na zaplatenie nemajetkovej ujmy podľa § 13 ods. 2 OZ.

Žalovaná v 2. rade v písomnom vyjadrení zo dňa 24.10.2013 uviedla, že osobné údaje žalobkyne nadobudla na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 29.7.2008. Dňa 16.3.2009 bol medzi ňou a žalovanou v 1. rade uzavretý dodatok k zmluve o postúpení pohľadávok, ktorým bolo preukázané, že žalobkyňa uhradila pohľadávku žalovanej v 1. rade ešte pred uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávok. Na základe uvedeného osobné údaje žalovanej vyradila zo svojej evidencie vzhľadom na množstvo postúpených pohľadávok a postupnú aktualizáciu databázy dlžníkov dňa 17.6.2009. Ďalej uviedla, že osobné údaje žalobkyne zverejnila na internetovej stránke www.splegal.sk <<http://www.splegal.sk>> v

rozsahu: meno, priezvisko, rodné číslo, adresa, dlžná suma v období od 29.7.2008 do 17.6.2009, avšak údaje boli prístupné výlučne žalobkyni po zadaní hesla, ktoré jej bolo doručené listom. To znamená, že každý dlžník si mohol prečítať údaje iba o svojej osobe, a teda osobné údaje žalobkyne neboli nikomu okrem nej samej prístupné. Opakovane poukázala, že žalobkyňa ako dlžníčku evidovala z dôvodov uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok, teda osobné údaje nadobudla spolu s postúpením pohľadávky. Po aktualizácii databázy dlžníkov osobné údaje žalobkyne z evidencie vyradila. Z jej strany nedošlo k neoprávnenému zhromažďovaniu údajov. Takisto nedošlo k zneužitiu osobných údajov nakoľko k nemu dochádza iba v dôsledku protiprávneho konania a to vtedy, ak sú osobné údaje využité na iný cieľ, než to upravuje príslušný zákon. Tiež poukázala, že jej konanie nebolo spôsobilé vyvolať ohrozenie alebo narušenie chránených práv osobnosti žalobkyne.

Žalovaná v 1. rade v písomnom vyjadrení zo dňa 12.11.2013 uviedla, že rodné č. 265/2005 uvedené na obálke, ktorou bolo žalobkyni zasielané rozhodnutie číslo 700-3340503005-GC04/05 zo dňa 12.8.2005, je zhodné so špecifickým symbolom uvedeným v tomto rozhodnutí. Podľa pripojenej kópie doručky, žalobkyňa predmetnú zásielku nevyzdvihla v odbernej lehote a zásielka bola žalovanej v 1. rade vrátená ako nedoručená dňa 21.9.2005.

Zástupca žalobkyne na pojednávaní dňa 29.10.2013 uviedol, že Úrad na ochranu osobných údajov zistil, že bol jednak porušený zo strany žalovanej v 2. rade zákon o ochrane osobných údajov, ale že zároveň boli porušené aj práva žalobkyne uvedené v tomto zákone. Konkrétne podľa paragrafového označenia, teda spoločnosť Ravil s.r.o. preukázateľne ignorovala námietky vznesené v liste žalobkyne z 24.11.2008 ako aj ustanovenia zákona o ochrane osobných údajov, čoho dôkazom je oznámenie o začatí vymáhania pohľadávky exekúciou z 30.1.2009, ktoré v januári 2009 zaslala na adresu žalobkyne, čo úrad na ochranu osobných údajov označil za konanie, ktoré nie je v súlade s dobrými mravmi. Úrad na ochranu osobných údajov zistil, že spoločnosť Ravil porušila práva žalobkyne ustanovené v § 20 ods. 1 písm. b) a f) a v § 20 ods. 4 písm. b) v nadväznosti na § 21 ods. 3 Zákona č. 428/2002 Z.z. tým, že na základe jej námietok vznesených v liste zo dňa 24.11.2008 nepreskúmala, do akej miery je jej rozhodnutie o vymáhaní pohľadávky v sume 384,- Sk ešte legitímne, nepristúpila k likvidácii osobných údajov, keďže došlo k porušeniu zákona, nevyhovela požiadavke na informovanie o zdroji, z ktorého získala osobné údaje na spracovanie a písomne neinformovala do 30 dní ako jej to ukladá v § 21 ods. 3 Zákona 428/2002 Z.z. Čiže toto sú konštatovania úradu na ochranu osobných údajov, ktoré úrad zistil v súvislosti s konaním žalovanej v 2. rade. Čiže preukázateľne je dokázané, že žalovaná v 2. rade porušila práva žalobkyne podľa zákona o ochrane osobných údajov. Ako sa dostala žalovaná v 2. rade k osobným údajom je zrejmé zo zmluvy o postúpení pohľadávok a z dodatok č. 1 z marca 2009. Ďalej uviedol, že úplne prvý dodatok k zmluve o postúpení pohľadávok bol pripravený na podpísanie so spoločnosťou Ravil s.r.o. ako žalovanou v 2., ale ten nebol podpísaný a toto je podstata, nebol podpísaný štatutárnym zástupcom spoločnosti Ravil s.r.o. Nebol vôbec podpísaný, to znamená, že tým pádom zmluva ostala samotná, bez dodatku a vlastne ani Sociálna poisťovňa, ani spoločnosť Ravil s.r.o. nemali overené, či nenakladajú s pohľadávkami, ktoré už nie sú pohľadávkami. K fyzickému podpísaniu dodatku došlo až v marci 2009, ale je zrejmé, že sa tak stalo až na základe podnetu žalobkyne, ktorý obe strany začali riešiť. Žalovaná v 2. rade mala k dispozícii pohľadávku voči žalobkyni, ktorá nebola odsúhlasená druhou zmluvnou stranou, teda Sociálnou poisťovňou a jednalo sa teda o pohľadávku neexistujúcu. V momente, kedy žalobkyňa zistila, že s jej osobnými údajmi nakladá cudzia spoločnosť začala pátrať po pôvode, odkiaľ táto spoločnosť mohla údaje získať. A zistilo sa nakoniec to, čo je uvedené aj v písomnom žalobnom návrhu, že pohľadávka žalovanej v I. rade už bola uspokojená a napriek tomu žalovaná v I. rade ju predala žalovanej v 2. rade. Čiže bezpochyby došlo k neoprávnenému zhromažďovaniu osobných údajov žalovanou v 2. rade. Tieto všetky skutočnosti sú uvedené v písomnom žalobnom návrhu a preto tvrdí, že žalovanou v 2. rade došlo aj k zneužitiu osobných údajov, pretože vychádzajúc z charakteristiky iného zneužitia osobných údajov, musia byť naplnené dve podmienky. Po prvé porušenie zákona, ktorý upravuje oprávnené nakladanie s osobnými údajmi iným spôsobom než je zhromažďovanie alebo zverejňovanie a po druhé, v dôsledku tohto porušenia použitie osobných údajov je v rozpore s účelom upraveným zákonom. K tomu ešte uviedol, že spoločnosť Ravil s.r.o. ignorovala námietku žalobkyne voči spracovaniu jej osobných údajov z novembra 2008, nepristúpila k likvidácii jej osobných údajov, keď zjavne došlo k porušeniu zákona, pretože súčasťou námietky bol aj doklad dôkaz o zaplatení o uhradení pohľadávky, dlžnej sumy. Nevyhovela požiadavke žalobkyne na informáciu o zdroji, z ktorého získala o nej osobné údaje na spracovanie a tiež do 30 dní písomne neinformovala o vyhovení jej požiadavkám. Tieto všetky povinnosti žalovanej v 2. rade sú vymenované v zákone na

ochranu osobných údajov, a podľa nich žalovaná v 2. rade teda mala postupovať. Nič také neurobila, namiesto toho začala ešte intenzívnejšie konať vo veci vymáhania neexistujúcej pohľadávky a už opäť sa začala vyhrážať trestným oznámením za skutok, ktorý trestným činom nie je, bola odhodlaná zverejniť údaje žalobkyne v ďalších rôznych databázach a v poslednom rade tiež uviedla, že žalobkyňa čaká exekučné konanie. Mal za to, že všetky tvrdené skutočnosti uvedené v písomnom podaní žaloby sú zo strany žalobkyne preukázané a že k neoprávnenému, nielen zhromažďovaniu, ale aj zneužitiu osobných údajov zo strany žalovanej v 2. rade naozaj fyzicky došlo. Čo sa týka záležitosti vo vzťahu k žalovanej v I. rade, tak zotrval na svojom stanovisku uvedenom v písomnom návrhu žaloby. Ďalej uviedol, že tvrdenie žalovanej v I. rade, že porušenie, ktorého sa dopustila, a ktoré konštatoval úrad na ochranu osobných údajov, nie je natoľko závažné a to z toho dôvodu, že ani nebolo sankcionované, tak ani úrad na ochranu osobných údajov nepostupoval v súlade so zákonom, preto sankcia nebola uložená. Pretože zákon na ochranu osobných údajov uvádza v príslušných ustanoveniach, že sankciu môže uložiť v rozsahu od do, od určitej výšky do určitej výšky. To znamená, že úrad na ochranu osobných údajov v každom prípade mal uložiť aj jednému aj druhému aj žalovanej v I. rade aj žalovanej v 2. rade sankciu.

Ďalej uviedol, že v danom prípade sa jedná o určovaciu žalobu. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu SR zo 17. februára 2011, sp.zn. 5Cdo 265/2009 platí, že žaloba na ochranu osobnosti nie je určovacou žalobou v zmysle generálnej žaloby klauzuly § 80 OSP, pri ktorej je potrebné preukazovať naliehavý právny záujem. V odôvodnení je uvedené, prečo tomu tak je, konštantná judikatúra slovenských súdov sa drží tohto odôvodnenia, tak z toho vyplýva, že v prípade práva na ochranu osobnosti je možné domáhať sa rozhodnutia, či tu právo je, alebo tu právo nie je. Žaloba na plnenie sa môže podať až po takomto určení. Preto žalobkyňa trvá na všetkých svojich 5 žalobných návrhoch. Po prvé, aby súd určil, že právo L. U. na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním údajov o svojej osobe podľa článku 19 ods. 3 Ústavy SR postupom sociálnej poisťovne porušené bolo. Za druhé, právo L. U. na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním údajov o svojej osobe podľa článku 19 ods. 3 Ústavy SR postupom spoločnosti Ravil s.r.o. Bratislava porušené bolo. Po tretie, právo L. U. na ochranu pred iným zneužívaním údajov o svojej osobe podľa článku 19 ods. 3 Ústavy SR postupom sociálnej poisťovne porušené bolo. Po štvrté právo L. U. pred iným zneužívaním údajov o svojej osobe podľa článku 19 ods. 3 Ústavy SR postupom spoločnosti Ravil s.r.o. Bratislava porušené bolo. Po piate L. U. sa priznáva náhrada zaplatených trov súdneho konania, ktorých súčasťou sú aj vzniknuté trovy právneho zastúpenia navrhovateľky a ktoré sú sociálna poisťovňa a spoločnosť Ravil s.r.o. Bratislava povinné zaplatiť do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Žalovaná v 1. rade na pojednávaní konanom dňa 29.10.2013 uviedla, že nebyť porušenia povinnosti pani žalobkyne vo vzťahu k Sociálnej poisťovni, by vlastne vôbec nebolo došlo k tomuto súdному sporu. Ide totiž o to, že na základe rozhodnutia Sociálnej poisťovne, pobočka Vranov nad Topľou zo dňa 12.8.2005, ktorým predpísala žalobkyňi dlžné poistné vo výške 384,- Sk, žalobkyňa svoju povinnosť nesplnila, preto Sociálna poisťovňa bola nútená ju vyzvať opätovne na úhradu tejto pohľadávky a to listom zo dňa 31.3.2008. Žalobkyňa, ako už tu bolo preukázané, svoju povinnosť zaplatiť dlžné poistné splnila až 28.4.2008 a to pripísaním tento čiastky na účet Sociálnej poisťovne. Ďalej poukázala, že aj v minulosti žalobkyňa bola dlžníčkou a toto nezaplatené dlžné poistné sa riešilo až exekúciou, až v rámci exekúcie svoju dlžnú sumu uhradila. Ďalej poukázala na to, že Sociálna poisťovňa je zákonom č. 461/2003 Z.z. o soc. poistení v znení neskorších predpisov oprávnená zhromažďovať a používať údaje uvedené v ustanovení § 170. Nemôže teda ísť o to, a tu odmieta tvrdenie žalobkyne, že Sociálna poisťovňa nakladala s jej údajmi inak, ako jej určoval zákon. Ak aj došlo k nejakému porušeniu povinností, ktoré konštatoval úrad na ochranu osobných údajov, poukázala, že na svoje predchádzajúce vyjadrenie, kde zdôvodňovali, že nedošlo k takému porušeniu zákona o ochrane osobných údajov, ktoré by zakladali právo žalobkyne na jej súdnu ochranu. Čo sa týka vyjadrenia, resp. tvrdenia žalobkyne, resp. jej právneho zástupcu, o výklade týkajúcom sa možnosti, resp. povinnosti uložiť pokutu za porušenie zákona o ochrane osobných údajov, k tomuto sa nevyjadřila, je to vec, ktorá je možná na posúdení alebo na výklade našich súdov. Ďalej poukázala, že ide vlastne o žalobu určovaciu. Stále zastáva právny názor, že žalobkyňa žiada o určenie, či jej právo bolo porušené alebo nie a teda ide o určovaciu žalobu podľa § 80 písm. b) OSP. Alebo teda ak opiera svoj návrh o ustanovenie § 80 písm. c) OSP, žiada určiť, či tu právny vzťah je, teda žiada určiť, či tu právo je alebo nie je, musí preukázať naliehavý právny záujem. Určovací žaloba nie je opodstatnená v prípade, ak požadované určenie práva, či právneho vzťahu medzi účastníkmi určovacou žalobou by malo charakter prejudiciálnej otázky k inému aj budúcemu sporu medzi rovnakými účastníkmi, čo nie je možné v budúcnosti vylúčiť vzhľadom aj na už prebiehajúce

konanie a na jej uplatnené právo na nemajetkovú ujmu. Z uvedených dôvodov žiada, aby súd žalobu v celom rozsahu ako neoprávnenú zamietol.

Zástupca žalobkyne k vyššie uvedeným skutočnostiam uviedol, že je pravda, že Sociálna poisťovňa, pobočka Vranov nad Topľou, vydala výzvu dňa 31.3.2008, adresovanú žalobkyni, ktorej obsahom bola výzva na úhradu pohľadávok, VS, číslo uvedené. Je tu spomínané aj rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Vranov, č. 700-3340503005-GC 04/05 zo dňa 12.8.2005, ktoré malo byť vykonateľné 18.10.2005. V tomto rozhodnutí sa jednalo o sumu 384,- korún. Pri porovnaní dátumov vzniku obidvoch dokumentov, výzva bola vyhotovená 31.3.2008 a rozhodnutie bolo vydané 18.10.2005, t.j. po uplynutí 2 a pol roka sa Sociálna poisťovňa rozhodla vyzvať žalobkyňu, aby uhradila dlžnú sumu. Žalobkyňa si nie je vedomá, že by jej bolo rozhodnutie Sociálnej poisťovne z 12.8.2005 doručené. A zároveň uviedol, že má pochybnosť o tom, či sa vôbec Sociálna poisťovňa o doručenie tohto rozhodnutia pokúsila. Skôr sa zdá, že toto rozhodnutie sa Sociálna poisťovňa ani nepokúsila doručiť a po uplynutí lehoty na prevzatie zásielky sa rozhodnutie stalo vykonateľným, mohla od októbra, alebo od novembra 2005 do marca 2008 toto vykonateľné rozhodnutie použiť ako exekučný titul. Ale nič také žalobkyni neprišlo, takže má dôvod sa domnievať, že toto rozhodnutie Sociálna poisťovňa sa ani nepokúsila doručiť. V roku 2008 nastala určitá situácia v Sociálnej poisťovni a začali sa vyhľadávať aj staré pohľadávky, a zrejme toto bol dôvod, že pristúpila aj k takýmto praktikám, ktoré opísali. Ďalšia vec, ktorú spomenula, že keby žalobkyňa bola uhradila dlžnú sumu, tak nemusela táto situácia vzniknúť a k tomu uviedol, že zákonodarca už pri prijímaní zákona počítal s tým, že poistné na sociálne poistenie zrejme nebude uhrádzané všetkými povinnými subjektmi tak, ako by malo a preto už v zákone vytvoril mechanizmy na vymáhanie týchto pohľadávok. Sociálna poisťovňa eviduje podľa posledných informácií z médií k septembru pohľadávky vo výške 690 miliónov eur a nemalou čiastkou sa na týchto pohľadávkach podieľa samotný štát. Takže nepovažuje existenciu pohľadávky vo výške 384,- Sk za nejaký prešlap. Ešte poukázal že od r. 2003 až po rok 2008, sa v pobočkách Sociálnej poisťovne nedal zistiť nedoplatok. Sociálna poisťovňa nebola ochotná informovať klientov o výške pohľadávok. Odbila ich tým, že majú to sami vedieť. Až v poslednom období pristúpila k tomu, že informácie poskytnú.

Na pojednávaní konanom dňa 6.2.2014 zástupca žalobkyne uviedol, že nie je pravdou, že žalovaná v 2. rade nenakladala, nezhrmažďovala osobné údaje žalobkyne oprávneným spôsobom, teda už len oznámením úradu na ochranu osobných údajov je preukázané, že zo strany žalovanej v 2. rade došlo k neoprávnenému zhromažďovaniu osobných údajov a k porušeniu práv podľa zákona o ochrane osobných údajov. Podľa v žalobnom návrhu označenej judikatúry ústavného súdu porušenie zákona automaticky alebo zároveň znamená aj porušenie ústavného práva na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním osobných údajov. Má zato, že neoprávnené zhromažďovanie je dokázané žalovanej v 2. rade už len samotným oznámením úradu na ochranu osobných údajov. Žalovaná v 2. rade tvrdí, napriek viacerým urgenciám pre veľký počet pohľadávok vygenerovala aktuálny zoznam postúpených pohľadávok až v marci 2009, kedy bol uzavretý dodatok k zmluve do uzavretia ktorého považovala údaje uvedené v prílohe za správne, aj keď obdržala od žalobkyne list zo dňa 24.11.2008, keď pravdivosť skutočností uvedených v liste mohla potvrdiť iba žalovaná v I. rade. Takže žalovaná v 2. rade súdu tvrdí, že vyvíjala určitú iniciatívu, aby so žalovanou v I. rade ako so zmluvnou stranou zmluvy o postúpení pohľadávok č. 1 pristúpili k vyhotoveniu dodatku tejto zmluvy, čo bola zmluvná podmienka v zmluve z 29.7.2008. Dodatok k zmluve o postúpení pohľadávok č. 1 bol vyhotovený, resp. nadobudol platnosť 16.3.2009 a prílohou tohto dodatku boli aj aktuálne osobné údaje alebo pohľadávky klientov žalovanej v I. rade. Oproti tomuto tvrdeniu žalovanej v 2. rade namieta to, že podľa informácie o stave plnenia opatrení z oblasti správy a vymáhania pohľadávok Sociálnej poisťovne, ktorá bola predložená dňa 2.marca 2009 dozornej rade Sociálnej poisťovne na prerokovanie sa v bode 2 uvádza opatrenie, opatrenie znie pripraviť I. kolo postúpenia pohľadávok Sociálnej poisťovne tretej osobe v zmysle § 149 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení zákona č. 555/2007 Z.z.. Termín splnenia tohto opatrenia bol do 1. septembra 2008. Referencia o splnení tejto úlohy znie, že úloha splnená. Na základe výberu pohľadávok splňujúcich kritériá na postúpenie pohľadávok tretej osobe podľa zákona 461/2003 Z.z. vybranými v rámci verejného obstarávania Sociálna poisťovňa vyhlásila verejnú obchodnú súťaž o najvhodnejší návrh na uzatvorenie zmluvy o postúpení pohľadávok. Obchodná verejná súťaž bola vyhlásená dňa 14. júla 2008 zverejnením v tlači a na internetovej stránke Sociálnej poisťovne. Predmetom obchodnej verejnej súťaže bol predaj pohľadávok v rámci troch sumárnych zoznamov, víťazmi verejnej obchodnej súťaže sa stala spoločnosť Ravil s.r.o. Lermontova 18 Bratislava, s ktorou Sociálna poisťovňa uzatvorila zmluvu o postúpení pohľadávok č. 1. Ďalej sú

v referencii o splnení úlohy uvádzané ďalšie dve spoločnosti, s ktorými Sociálna poisťovňa uzatvorila zmluvy o postúpení pohľadávok. Jedná sa o zmluvy o postúpení pohľadávok č. 2 a č. 3. V spomenutej referencii o splnení úlohy sa uvádza, že v zmluve sa zmluvné strany zaviazali v súlade s článkom 2 bodu 7 zmluvy uzatvoriť dodatok k zmluve, v ktorom si záväzne potvrdia výšky postúpených pohľadávok. Čiže so spoločnosťou, ktorá uzatvorila za Sociálnu poisťovňu zmluvu o postúpení pohľadávok č. 2 bol dodatok podpísaný 13. novembra 2008, dodatky k zmluvám o postúpení pohľadávok so spoločnosťou Ravil a Bauwan s.r.o. neboli po prerokovaní v dozornej rade Sociálnej poisťovne podpísané štatutárnymi zástupcami. Táto informácia dokazuje to, že žalovaná v 2. rade nevyvíjala vôbec žiadnu iniciatívu, aby žalovaná v I. rade vygenerovala aktuálny zoznam postúpených pohľadávok a už vôbec to neurgovala, ani v spise sa žiadny dôkaz o tom nenachádza. Takže až na podnet žalobkyne sa začalo konať v tejto veci až 13. novembra 2008, bolo po termíne, pretože zmluva o postúpení pohľadávok č. 1 hovorila o 60 dňoch a v tomto termíne sa mal uzatvoriť dodatok č. 1, mali sa odsúhlasit' pohľadávky, čiže keď hovoríme o 27. júli 2008, tak do 29.9.2008 mal byť dodatok na svete. Lenže žalovaná v 2. rade už 26.9. vyhotovila výzvu žalobkyni na zaplatenie údajne dlžnej sumy. Čiže ešte pred termínom, ku ktorému sa zmluvne zaviazala, začala vymáhať pohľadávku. 13. novembra 2008 odmietla podpísať dodatok k zmluve a napriek tomu, že porušila zmluvnú podmienku, pokračovala vo vymáhaní nielen tejto pohľadávky ale aj ostatných. Ďalej uviedol, že po oznámení, resp. po výzve žalobkyne, že žalovaná v 2. rade spracovala osobné alebo nakladá s jej osobnými údajmi neoprávnené, nepristúpila žalovaná v 2. rade k likvidácii osobných údajov, aj keď dôkazy o zániku pohľadávky jej boli doručené, ani si to u žalovanej v I. rade neoverila a až po kontrole úradu na ochranu osobných údajov uskutočnenej v máji 2009, ešte ani po tejto kontrole bezprostredne nepristúpila k likvidácii osobných údajov a pohľadávky, ale ako sama uvádza až 17.6.2009. A pritom v novembri, v decembri 2008 žalobkyňa žiadala, aby jej osobné údaje boli bezodkladne odstránené alebo zlikvidované z informačného systému žalovanej v 2. rade. Čiže ešte aj v období, keď bol už uzatvorený dodatok k zmluve o postúpení pohľadávok č. 1 si žalovaná v 2. rade dávala na čas a stále disponovala osobnými údajmi žalovanej. Po výzve z novembra 2008 aby zlikvidovala osobné údaje žalobkyne, znova žiadala úhradu zaniknutej pohľadávky a hrozila sankciami ako je exekučné konanie, trestné stíhanie, za skutok, ktorý ani trestným činom by nebol. Čiže tu je vidno ten zásah do osobnostných práv žalobkyne. Je jedno, či sa uskutočnil, alebo či bol spôsobilý, už len spôsobilosť tohto zásahu privodiť ujmu fyzickej osobe postačuje na to, aby došlo k porušeniu ústavného práva na ochranu osobnosti.

Zástupca žalovanej v 1. rade na pojednávaní dňa 6.2.2014 uviedol, že zotrváva na všetkých svojich doterajších podaniach, či už v písomnej podobe alebo prednesené ústne na súde prvého alebo súde druhého stupňa. Súčasne poukázal na doplnenie dokazovania, ktoré súdu predložil dňa 12. novembra 2013, kde sme vo fotokópii predložili a reverz obálky, v ktorej bolo vlastne predložené na prepravu rozhodnutie sociálnej poisťovne o zaplatení dlžného poistného. Ďalej ešte poukázal na skutočnosť, že internetová stránka, ktorá je <<http://splegal://sk>>, nie je stránkou Sociálnej poisťovne. Uviedol, že vzhľadom na nepodstatnosť sumy, ktorá bola predmetom alebo v dôsledku ktorej sa začalo toto konanie, považuje návrh žalobkyne za nedôvodný, pretože v žiadnom prípade nemôžeme uznať, že vlastné konanie Sociálnej poisťovne bolo spôsobilé akýmkoľvek spôsobom privodiť jej ujmu v jej osobnostných právach a v prípade úspechu by sme požadovali náhradu trov konania. Opätovne uviedol, že na základe nesplnenia zákonnej povinnosti žalobkyne sa vytvorila kauza. Pritom nebolo preukázané aký zásah spôsobilo konanie Sociálnej poisťovne žalobkyni, čo vlastne konaním Sociálnej poisťovne sa jej stalo. Tým má zato, že nebola preukázaná základná podmienka.

Zástupca žalovanej ďalej uviedol, že dôležitý je terajší právny stav. Porušenie zákona a práv, porušenie zákona o ochrane osobných údajov, už je konštatované osobou, ktorá je v tomto ohľade autoritou, čiže Úradom na ochranu osobných údajov. Je to oprávnená osoba rozhodovať o takýchto veciach, a tiež ňou je konštatované, že boli porušené práva. To, že žalobkyňa si neprevzala rozhodnutie na pošte, takých prípadov denne je veľa a je na to určený úradný postup, ako sa má postupovať. Takisto postupovala aj žalovaná v I. rade. Práva žalobkyne boli porušené tak, ako boli konštatované v oznámení Úradu na ochranu osobných údajov, podľa § 20 Sociálna poisťovňa nesplnila základnú povinnosť prevádzkovateľa spracovať len správne, úplné a podľa potreby aktualizované osobné údaje vo vzťahu k účelu spracovania, čím primárne došlo k porušeniu § 6 ods. 1 písm. f) Zákona 428/2002 Z.z. Sociálnou poisťovňou. V druhom bode tým, že Sociálna poisťovňa mala bez zbytočného odkladu aplikovať ustanovenie § 14 ods. 1 zákona 428 a najneskôr do 30 dní oznámiť spoločnosti Ravil s.r.o., že prostredníctvom zmluvy jej postúpila neexistujúcu pohľadávku spolu s osobnými údajmi dotknutej

osoby, ktoré treba zlikvidovať, vymazať, pretože došlo k porušeniu zákona a ďalej tým, že Sociálna poisťovňa porušila práva ustanovené v § 20 ods. 1 písm. a, b a f v nadväznosti na § 14 ods. 1 zákona 428 keďže nevykonala oznámenie v súlade s § 14 ods. 1 zákona 428/2002 Z.z. spoločnosti Ravil s.r.o. Namiesto toho Sociálna poisťovňa poskytla nepravdivú informáciu o tom, že nepostúpila žiadnu pohľadávku spoločnosti Ravil s.r.o. a zavádzajúcu informáciu o tom, že výzvu spoločnosti Ravil s.r.o. zo dňa 26.9.2008 máte považovať za bezpredmetnú, čo mala vysloviť len vtedy, ak by bola splnila svoju povinnosť ustanovenú v § 14 ods. 1 Zákona 428. Ďalej uviedol, že nemajetková ujma spočíva v zásahu do súkromia. Zásah do súkromia alebo právo na ochranu súkromia spočíva v tom, aby sám človek mohol podľa vlastného uváženia rozhodovať, či vôbec a v akom rozsahu všetky skutočnosti jeho súkromného života prístupní iným subjektom. A takisto došlo k zásahu do práv na ochranu mena a cti fyzickej osoby. Zásah, v tomto konaní už bolo konštatované, alebo uvádzané, že zásah nemusí ani vyvolať dôsledky, ale stačí, že je spôsobilý. A podľa výzvy žalovanej v 2. rade, táto sa chystala zverejniť meno žalobkyne v databáze obchodných partnerov, bánk, poisťovní, uloženie informácie o neuhradení pohľadávky v medzinárodnej databáze obchodných informácií, v neposlednom rade exekučné konanie a ako žalovaná v 2. rade uvádza, navyše hovorí, že by bola nútená zvážiť podanie trestného oznámenia. Tieto kroky sú síce zákonné, pokiaľ by boli opodstatnené. Lenže už v tom čase, keď žalovaná v 2. rade hrozí takýmto zásahom do osobnostného práva žalobkyne, už mala informáciu, že koná na základe neexistujúcej pohľadávky.

Na pojednávaní konanom dňa 5.6.2014 zástupca žalobkyne uviedol, že trvá na svojich predchádzajúcich prednesoch a vyjadreniach. S ohľadom na uvedené navrhol, aby súd takto rozhodol:

1. že právo L. U. na ochranu neoprávneným zhromažďovaním údajov o svojej osobe podľa článku 19 ods. 3 Ústavy SR postupom sociálnej poisťovne porušené bolo.
2. že právo L. U. na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním údajov o svojej osobe podľa článku 19, ods. 3 ústavy SR postupom spoločnosti Ravil s.r.o. Bratislava porušené bolo.
3. že právo L. U. na ochranu pred iným zneužívaním údajov o svojej osobe podľa článku 19 ods. 3 Ústavy SR postupom sociálnej poisťovne porušené bolo.
4. že právo L. U. na ochranu pred iným zneužívaním údajov o svojej osobe podľa článku 19 ods. 3 Ústavy SR postupom spoločnosti Ravil s.r.o. Bratislava porušené bolo.
5. že L. U. sa priznáva náhrada zaplatených trov súdneho konania, ktorých súčasťou budú aj vzniknuté trovy právneho zastúpenia navrhovateľky a ktoré sú sociálna poisťovňa a spoločnosť Ravil s.r.o. povinné zaplatiť navrhovateľke do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia súdu.

Podľa § 11 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“), fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Podľa § 13 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadostučinenie. Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadostučinenie podľa ods. 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Výšku náhrady podľa ods. 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

Podľa Článku 19 Ústavy Slovenskej republiky (Ústavný zákon č. 460/1992 Z.z.), Každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena. Každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života. Každý má právo na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe.

Podľa Článku 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obdobia, korešpondencie.

Na základe vykonaného mal súd za preukázané, že rozhodnutím Sociálnej poisťovne číslo 700-3340503005-GC04/05 zo dňa 12.8.2005 bolo žalobkyni uložené zaplatiť žalovanej v 1. rade poistné na nemocenské poistenie za obdobie od 1. novembra 2003 do 31. decembra 2003 v sume 384,- Sk. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 3.10.2005 a vykonateľnosť dňa 18.10.2005.

Nesporné je aj to, že žalovaná v 1. rade žalobkyňu písomným prípisom zo dňa 31.3.2008 vyzvala na zaplatenie dlžnej sumy 384,- Sk a že zo strany žalobkyne bola predmetná pohľadávka priamo žalovanej v 1. rade uhradená dňa 28.4.2008 a týmto dňom záväzok žalobkyne voči žalovanej v 1. rade zanikol jeho splnením.

Zo strany žalovanej v 1. rade následne bola vyhlásená verejná obchodná súťaž na uzavretie zmluvy o postúpení pohľadávok a na základe jej výsledkov došlo dňa 29.7.2008 k uzavretiu zmluvy o postúpení pohľadávok medzi žalovanou v 1. rade a žalovanou v 2. rade, pričom predmetom postúpenia boli pohľadávky žalovanej v 1. rade na poistnom voči právnickým a fyzickým osobám a postúpená bola aj pohľadávka voči žalobkyni vo výške 384,- Sk. Postúpené boli pohľadávky žalovanej v 1. rade v zmysle zoznamov pohľadávok vytvorených a aktualizovaných ku dňu 20.4.2008. K uvedenej zmluve o postúpení pohľadávok bol dňa 16.3.2009 uzatvorený Dodatok č. 1, súčasťou ktorého bola príloha č. 1 v ktorej bol uvedený zoznam potvrdených postúpených pohľadávok.

Vyššie uvedeným konaním zo strany žalovanej v 1. rade, t.j. podpísaním zmluvy o postúpení pohľadávok, ktorá bola uzavretá cca 3 mesiaca po tom, čo žalobkyňa žalovanej uhradila jej pohľadávku, teda keď záväzok žalobkyne zanikol jeho splnením, došlo k postúpeniu už neexistujúcej pohľadávky na žalovanú v 2. rade a týmto jej konaním boli žalovanej v 2. rade aj sprístupnené osobné údaje týkajúce sa žalobkyne. Porušenie zákona zo strany žalovanej v 1. rade konštatoval Úrad na ochranu osobných údajov v konaní vedenom pod sp. sn. P1113/08. V písomnom vyjadrení zo dňa 15.6.2009 označenom ako informácia o výsledku prešetrenia oznámenia, pričom dospel k záveru, že došlo k porušeniu § 6 ods. 1 písm. f) zákona č. 428/2002 Z.z. , nakoľko žalovaná v 1. rade postúpila neaktuálny zoznam s osobnými údajmi dlžníkov, vzhľadom k účelu spracúvania. Ďalej bolo zistené, že žalovaná v 1. rade neinformovala žalobkyňu o postúpení pohľadávky ako jej ustanovuje § 149 ods. 6 zákona č. 461/2003. Úrad na ochranu osobných údajov považoval oznámenie žalobkyne za opodstatnené.

Zo strany žalobkyne prípisom zo dňa 27.10.2008 bola žalovaná v 1. rade upozornená na spracovávanie a zhromažďovanie jej osobných údajov v rozpore so zákonom, na čo žalovaná iba uviedla, že k úhrade pohľadávky došlo dňa 28.4.2008, že z jej strany nedošlo k postúpeniu pohľadávky a výzva spol. RAVIL s.r.o. na úhradu sumu 384,- Sk je bezpredmetná.

Ďalej mal súd za preukázané, že žalovaná v 2. rade opakovane žalobkyňu vyzývala k úhrade postúpenej pohľadávky (prípismi zo dňa 26.9.2008, 10.11.2008, 30.1.2009), pričom už v novembri 2008 bola priamo žalobkyňou informovaná o tom, že suma 384,- Sk bola uhradená žalovanej v 1. rade ešte pred uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávok, pričom na túto námietku žalobkyne vôbec nereagovala, ďalej viedla jej osobné údaje vo svojom informačnom systéme a tieto osobné údaje zverejnila na internetovej stránke www.splegal.sk <<http://www.splegal.sk>> v rozsahu: meno, priezvisko, rodné číslo, adresa, dlžná suma, v období od 29.7.2008 do 17.6.2009. Postup žalovanej v 2. rade bol tiež predmetom šetrenia Úradu na ochranu osobných údajov v konaní vedenom pod sp. zn. P1113/08, pričom bolo žalovanej v zmysle záznamu o kontrole č. 02343/2009Ui-P1113/2008-20 uložené, aby žalobkyňu písomne informovala o tom, že voči nej nevedie žiadne neuhradené pohľadávky a aby boli z jej informačného systému zlikvidované osobné údaje žalobkyne. Žalovaná v 2. rade prípisom zo dňa 17.6.2009 žalobkyni oznámila, že v zmysle Dodatku č. 1 k Zmluve nebola na ňu postúpená pohľadávky voči žalobkyni a že voči nej nevedie žiadne nedoplatky.

Žalobkyňa sa v tomto konaní domáha ochrany osobnosti z dôvodu, že zo strany žalovaných v 1. a 2. rade bolo porušené jej právo na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o jej osobe, ktorého sa žalovaní dopustili porušením príslušných ustanovení zákona č. 428/2002 Z.z. o ochrane osobných údajov.

Súčasná informačná spoločnosť sa odvíja od pojmu informácia. Už samotný počítač z hľadiska jeho použitia poznáme ako stroj na spracovanie informácií. Informácia sa v každodennom živote postupne stala kľúčovým pojmom a zároveň predstavuje aj základný kapitál moderného podnikania. Každá nová informácia sa tak stáva veľmi cenným údajom, a preto si vyžaduje aj osobitnú ochranu.

Osobitným druhom informácií v súčasnej informačnej spoločnosti sú osobné údaje. Ich ochrana sa zabezpečuje nielen vnútroštátnymi predpismi, ale najmä medzinárodnými dohovormi a predpismi komunitárneho práva Európskej únie. Ochrana osobných údajov a ochrana jednotlivcov sa zdôrazňujú najmä v súčasnom období, keď väčšina technických operácií a kontaktov medzi jednotlivcami, vládnymi i nevládnymi organizáciami jednotlivých štátov, ako aj rôznymi medzinárodnými i spoločenskými organizáciami sa realizuje prostredníctvom elektronických komunikácií a v prostredí internetu, celosvetového a najznámejšieho prostriedku komunikácie.

Ochrana osobných údajov vychádza zo všeobecného osobnostného práva, ktoré je chránené štátom a vyplýva priamo z Ústavy Slovenskej republiky, ako aj z ostatných právnych predpisov.

Podľa čl. 19 ods. 3 <<http://www.epi.sk/main/goto.ashx?t=29&p=504082-504082>> Ústavy Slovenskej republiky, má každý právo na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe. Tento článok bol prevzatý z Listiny základných práv a slobôd. (Čl. 10 Listiny základných práv a slobôd. Zákon č. 23/1991 Zb. <<http://www.epi.sk/main/goto.ashx?t=27&p=365134-365137>> ÚSTAVNÝ ZÁKON z 9. januára 1991, ktorým sa uvádza LISTINA ZÁKLADNÝCH PRÁV A SLOBÔD)

Vychádzajúc z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, ústavné právo na rešpektovanie súkromného života, vrátane práva na ochranu osobných údajov nemá absolútnu povahu v tom zmysle, že by vylučovalo zásahy orgánov štátu. Na zásah do práva na ochranu osobných údajov majú štátne orgány oprávnenie za predpokladu, že takýto zásah možno považovať za oprávnený, a to v zmysle čl. 19 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky <<http://www.epi.sk/main/goto.ashx?t=27&p=504082-504082>>.

Všetky práva, ktoré sú späté s ochranou osobnosti a ktoré sú zakotvené v Ústave Slovenskej republiky <<http://www.epi.sk/main/goto.ashx?t=26&p=15161>>, sú v našom právnom poriadku chránené prostredníctvom právnych noriem, ktoré patria do rôznych odvetví práva. Ide najmä o normy občianskeho práva, správneho práva, pracovného práva, trestného práva a ďalších právnych odvetví.

Ochrana osobnosti fyzickej osoby je podrobne upravená normami súkromného práva, predovšetkým občianskeho práva. Z toho vyplýva, že ochrana osobnosti tvorí súčasť celkovej právnej ochrany osobnosti v celom našom právnom poriadku. Právo na ochranu osobnosti fyzickej osoby ako takej je chránené štátom a vyplýva priamo z Ústavy Slovenskej republiky, ale aj z ostatných právnych predpisov. Do práva na ochranu osobnosti preto nemožno zasahovať a ani ho nemožno nikomu vziať či obmedziť.

Vychádzajúc z komentára k čl. 19 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky <<http://www.epi.sk/main/goto.ashx?t=27&p=504082-504082>> Občiansky zákonník zakotvuje fyzickej osobe právo na ochranu osobnosti, ktoré smeruje proti štátu (§ 11 <<http://www.epi.sk/main/goto.ashx?t=27&p=3343715-3343716>>), v rámci ktorého sa fyzickej osobe poskytujú určité právne prostriedky, ktorými možno realizovať právo na ochranu osobnosti prostredníctvom štátnej donucovacej moci voči tretím osobám (§ 13 <<http://www.epi.sk/main/goto.ashx?t=27&p=3343721-3977626>> a § 16 <<http://www.epi.sk/main/goto.ashx?t=27&p=3343728-3343729>>). Realizácia práva na ochranu osobnosti je však možná len vtedy, keď predtým niekto iný protiprávne zasiahol do sféry osobnosti človeka, čiže keď nerešpektoval právo fyzickej osoby späté s jeho osobnosťou.

Prostriedkami občianskeho práva sú upravené a v nadväznosti na uplatnenie rovnosti subjektov občianskoprávných vzťahov sú chránené aj niektoré parciálne, ale pritom veľmi dôležité skupiny práv spojených s osobnosťou človeka. Tieto vyplývajú buď priamo z jeho prirodzených daností ako ľudskej bytosti, alebo zo zaradenia ľudí ako členov občianskej spoločnosti. Tu však treba zdôrazniť, že všeobecná požiadavka, ktorá spočíva v potrebe zabezpečiť slobodný rozvoj osobnosti človeka v spoločnosti, má svoje vyjadrenie vo viacerých právnych odvetviach, občianske právo nevyvímajúc.

Právo na ochranu osobnosti (tzv. osobnostné právo) podľa § 11 Občianskeho zákonníka <<http://www.epi.sk/main/goto.ashx?t=29&p=3343715-3343716>> prináleží každej fyzickej osobe. Subjektom práva tu môže byť iba fyzická osoba, ako to vyplýva z dikcie ustanovenia „fyzická osoba“, i zo samej povahy veci „ochrany svojej osobnosti“. Výpočet jednotlivých zákonom chránených zložiek osobnosti sa tu uvádza príkladmo. Takže popri práve na ochranu života, zdravia, občianskej cti, svojho mena a prejavov osobnej povahy, sem možno zaradiť aj právo na ochranu osobnej slobody, osobného súkromia, svojej podoby, pseudonymu atď. Intímna sféra osobnosti občana je vo svojej podstate chránená, preto do tejto sféry neoprávnene zasahujú aj pravdivé tvrdenia.

Z hľadiska poskytnutia ochrany nie je významné, či neoprávnený zásah bol spôsobený zavinene či nezavinene, alebo vedome či nevedome. Nevyžaduje sa ani vyvolanie následkov, stačí, že neoprávnený zásah bol spôsobilý vyvolať ohrozenie alebo narušenie chránených práv osobnosti fyzickej osoby.

Jednou z najvýznamnejších hodnôt osobnosti každého človeka je osobné súkromie občana, ktoré možno vyjadriť ako všetky skutočnosti súkromného života človeka, ktoré sú nevyhnutné pre rozvoj osobnosti každého človeka. Práve občianske právo by malo byť takým prostriedkom, aby sám človek mohol podľa vlastného uváženia rozhodovať, či vôbec a v akom rozsahu všetky skutočnosti jeho súkromného života sprístupní iným subjektom. A tu má právo ako také nezastupiteľnú úlohu v tom, že musí zabezpečiť, aby človek mal možnosť vzoprieť sa neoprávneným zásahom do jeho súkromného života, do jeho intímnej sféry.

Ochrana jednotlivých hodnôt človeka prostriedkami občianskeho práva je upravená v Občianskom zákonníku, nemá však vyčerpávajúci charakter, ako to vyplýva z ustanovenia § 11 <<http://www.epi.sk/main/goto.ashx?t=27&p=3343715-3343716>> (fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy), podľa ktorého je výpočet jednotlivých hodnôt v Občianskom zákonníku uvedený len príkladmo, čo je zdôraznené formuláciou „najmä“.

Ku špecifickej forme ochrany súkromia v súčasnom období patrí aj právo na ochranu osobných údajov. Keďže každá osoba má právo na ochranu svojich údajov, ktoré sa týkajú jeho osoby, resp. jeho súkromia, právo na ochranu osobných údajov zakotvené v čl. 19 Ústavy Slovenskej republiky <<http://www.epi.sk/main/goto.ashx?t=27&p=504079-504082>> je treba chápať ako špecifický, t. j. osobitný prípad ochrany práva na súkromie, ktoré je zakotvené v ústave.

Vychádzajúc z ustanovenia § 13 Občianskeho zákonníka má podľa ods. 1 <<http://www.epi.sk/main/goto.ashx?t=27&p=3977624-3977624>> fyzická osoba právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadostučinenie. Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadostučinenie podľa ods. 2 <<http://www.epi.sk/main/goto.ashx?t=27&p=3977625-3977625>> najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Výšku náhrady určí v zmysle ods. 2 <<http://www.epi.sk/main/goto.ashx?t=27&p=3977625-3977625>> súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Právne prostriedky ochrany osobnosti fyzickej osoby (upustenie od neoprávnených zásahov, odstránenie následkov takých zásahov a primerané zadostučinenie) sú tu vymenované príkladmo a nevyklúčujú sa aj ďalšie. Ich použitie prichádza do úvahy bez ohľadu na zavinenie neoprávneného zásahu, pretože tu prichádza do úvahy objektívna zodpovednosť. Pokiaľ však zásah spočíva v skutkových tvrdeniach, ktoré sa preukážu pravdivými,

neprichádza do úvahy občianskoprávna sankcia, pokiaľ nejde o také skutkové tvrdenia, ktoré sú zásahom do sféry osobného súkromia chránenej právom. Aj pravdivé tvrdenia sú totiž neoprávneným zásahom, ak sa dotýkajú uvedenej sféry. O neoprávnený zásah nepôjde vtedy, keď fyzická osoba so zásahom do svojej osobnosti súhlasila alebo keď to výslovne umožňuje zákon (napr. § 12 ods. 2 a 3 <<http://www.epi.sk/main/goto.ashx?t=27&p=3343719-3343720>>) a pod. Primeranosť zadostučinenia závisí od okolností, za ktorých došlo k neoprávnenému zásahu a bude spočívať v morálnom plnení napr. v ospravedlnení alebo v odvolaní urážlivých výrokov atď., a to obvykle tam, kde k nim došlo (v pracovnom kolektíve, v dennej tlači a pod.). Pokiaľ morálne zadostučinenie nie je postačujúce so zreteľom na zníženú dôstojnosť alebo vážnosť fyzickej osoby v spoločnosti, a to nielen v bežnej, ale v značnej miere, má taká osoba právo na peňažnú satisfakciu. Toto právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch má fyzická osoba aj vtedy, keď morálna satisfakcia už nie je aktuálna.

Základné princípy ochrany osobných údajov sú zakotvené aj v Smernici Európskeho parlamentu a Rady č. 95/46/EC a v Dohovore Rady Európy č. 108. Tieto dokumenty sú základom pre členské štáty Európskej únie a asociované krajiny, medzi ktoré patrí aj Slovenská republika. Je preto namieste aj z pohľadu medzinárodných dokumentov venovať pozornosť problematike práva na súkromie, vymedzeniu niektorých právne relevantných pojmov -osobný údaj, spracovanie osobných údajov, informačný systém, subjekty ochrany osobných údajov, cezhraničný tok osobných údajov, inštitút notifikácie a dozorný orgán. Smernica vychádza z princípov stanovených v Dohovore č. 108 a z Pokynov pre spracovanie osobných údajov v automatizovaných informačných systémoch, prijatých dňa 14. decembra 1990. Aby bola dodržaná aspoň minimálna garancia, je potrebné aby legislatíva členských štátov Európskej únie dodržala aspoň desať týchto princípov. Aj preto základné princípy Smernice sledujú v prvom rade ústavné princípy Európskej únie, najmä princíp, ktorý stanovuje, že Únia ako taká bude rešpektovať základné ľudské práva a základné slobody, ktoré sú garantované Európskym dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti súd dospel k záveru, že zo strany žalobkyne bola žaloba podaná dôvodne žalobe v celom rozsahu vyhovel tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti rozsudku.

Žalovaná v 1. rade aj napriek úhrade pohľadávky žalobkyne, túto pohľadávku postúpila žalovanej v 2. rade a jej osobné údaje jednak evidovala, spracovávala a zhromažďovala vo svojom informačnom systéme v období od 28.4.2008 do 27.9.2008 a následne ich poskytla, t.j. sprístupnila žalovanej v 2. rade z dôvodu uzavretia Zmluvy o postúpení pohľadávok. Svojím konaním porušila ustanovenia zákona č. 428/2002 Z.z. o ochrane osobných údajov, čo bolo jednoznačne preukázané aj Úradom na ochranu osobných údajov, ktorý ako oprávnený orgán prešetril podnet žalobkyne. Postupom žalovanej v 1. rade bolo porušené právo žalobkyne na ochranu údajov, ktoré sa týkajú jej osoby zakotvené v čl. 19 Ústavy Slovenskej republiky <<http://www.epi.sk/main/goto.ashx?t=27&p=504079-504082>>. Súd opätovne poukazuje, že z hľadiska poskytnutia ochrany nie je významné, či neoprávnený zásah bol spôsobený zavinene či nezavinene, alebo vedome či nevedome. Nevyžaduje sa ani vyvolanie následkov, stačí, že neoprávnený zásah bol spôsobilý vyvolať ohrozenie alebo narušenie chránených práv osobnosti fyzickej osoby. Súd pre úplnosť ešte poukazuje, že žalobkyňa opakovane priamo žalovanú v 1. rade informovala o neoprávnenom nakladaní s jej osobnými údajmi a to bezprostredne po tom ako jej to bolo známe a na to, že technický postup ktorým žalovaná v 1. rade odôvodnila svoje konanie nemožno považovať za postup v súlade s právnym poriadkom a teda nie je možné ho ani posúdiť ako konanie, ktoré by odôvodnilo oprávnenosť jej postupu pri nakladaní s osobnými údajmi žalobkyne.

Pokiaľ sa jedná o žalovanú v 2. rade, tak vzhľadom na celý mechanizmus ktorý predchádzal podpísaniu Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 29.7.2008 a ktorý popísala žalovaná v 1. rade, v čase podpísania tejto zmluvy nemohla mať vedomosť o tom, že jej bola postúpená neexistujúca pohľadávka voči žalobkyňi. Avšak vzhľadom na námietky žalobkyne sa jej táto skutočnosť stala známou v novembri 2008. Napriek žalobkyňou namietaným skutočnostiam, žalovaná v 2. rade viedla aj naďalej jej osobné údaje vo svojom informačnom systéme a tieto osobné údaje zverejnila ja na svojej internetovej stránke www.splegal.sk <<http://www.splegal.sk>> v období od 29.7.2008 do 17.6.2009. Toto jej konanie bolo predmetom šetrenia Úradu na ochranu osobných údajov a bol ním prijatý záver, že žalovaná v 2. rade porušila ustanovenia zákona č. 428/2002 Z.z. o ochrane osobných údajov a zároveň žalovanej bolo

uložené, aby žalobkyňa písomne informovala o tom, že voči nej nevedie žiadne neuhradené pohľadávky a aby boli z jej informačného systému zlikvidované osobné údaje žalobkyne. Žalovaná tak učinila až prípisom zo dňa 17.6.2009. Postupom žalovanej v 2. rade tak v období od 27.10.2008 do 17.6.2009 bolo porušené právo žalobkyne na ochranu osobných údajov zakotvené v čl. 19 Ústavy Slovenskej republiky <<http://www.epi.sk/main/goto.ashx?t=27&p=504079-504082>>.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 151 ods. 3 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého v zložitých prípadoch, najmä z dôvodu väčšieho počtu účastníkov konania alebo väčšieho počtu nárokov uplatňovaných v konaní, môže súd rozhodnúť, že o trovách konania rozhodne až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej; ustanovenie § 166 sa nepoužije. Ustanovenia odsekov 1 a 2 platia primerane s tým, že lehota troch pracovných dní plynie od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd do Prešova

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.